

Jamsai

ג'טרו
אבשרה טורח

穆如清風

לחן של צ'ן פיי

כ"ט ט"ו

ה'תשס"ח

คือทุกสิ่งที่คุณรักในชีวิตประจำวัน

"พี่มุขหรือ..."

แรกสุดสิ่งที่เข้ามากระทบสายตาเพ่งเป้าเป้าคือวัตถุสีขาวก้อนใหญ่ จากนั้นก็เป็นหน้าขาวๆ ของหลวมุขซึ่งที่หันขวับกลับมา แต่แทบจะเวลาเดียวกันนั้น นางก็พลันพบว่าวัตถุขาวๆ ผอมบาง ที่อยู่ตรงหน้าก็คือร่างเปลือยเปล่าของหลวมุข...

"วะ...เหวออ!"

พี่มุขมะ...ไม่...ไม่ได้ใส่เสื้อผ้า?!

นางยกมือกุมหน้าอก อ้าปากหวอ และอ้ากว้างขึ้น จากนั้นก็กรีดเสียงร้อง ในสมอง มีเสียงดังอื้ออึงก่อนจะว่างเปล่า

โตมาจนอายุสิบสองปี แม้ว่าในบ้านจะมีบุรุษอยู่หลายคน แต่นางไม่เคยเห็นบุรุษ ไม่ใส่เสื้อผ้าทั้งบนทั้งล่างมาก่อน ทั้งยังอยู่ในระยะใกล้ชิดขนาดนี้ด้วย ใกล้จนกระทั่งนางเห็นหยดน้ำ ไส้แฉ่วที่เกาะบนร่างสูงยาวนั้นชัดเจน บนแผงอกที่เปี่ยมขึ้นมีจุดสีชมพูสองเม็ด ยังมีเอวและ สะโพกที่เส้นโค้งชัดเจนจนน่าตะลึง รวมไปถึงขาขาวๆ ข้างหนึ่งที่กำลังอ้ากว้าง แล้ว...

มากกว่ารัก ดวงใจกลางสายลม

ชันเฟย เซียน ถิ่นถวิล แปลา

《穆如清風》燦非 Can Fei 著

Copyright © 2017 Wondersun Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2180-4

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

คุณผู้อ่านยังจำคู่ 'จิ้นเฟิง-ฝูเอ๋อร์' จากเรื่อง 'เล่ห์รักกลางม่านใจ' และคู่ 'เต๋อเจิน-หลิวผิงจี' จากเรื่อง 'นาวากกลางสายหมอก' กันได้หรือไม่คะ มากกว่ารักพาพวกเขากลับมาอีกครั้ง แต่ทีละฐานะตัวประกอบเท่านั้นแหละค่ะ เพราะตัวเอกของเรื่องนี้ก็คือบุตรสาวและบุตรชายของพวกเขานั่นเอง

สืบเนื่องจากจิ้นเฟิงและเต๋อเจินเป็นสหายนกัน ก็ต้องย่อมมีการไปมาหาสู่กันเป็นธรรมดาใช่มั้ยละคะ ซึ่งส่วนมากก็จะเป็นจิ้นเฟิงที่ไปหาเต๋อเจินถึงสำนักหลิวเยวี่ และจิ้นเฟิงก็ได้พาบุตรสาวที่แสนน่ารักติดสอยห้อยตามไปบ้านนั้นด้วยเสมอ ทำให้นางได้พบกับบุตรชายและบุตรสาวของเต๋อเจิน

กับ 'หลิวอันเหอ' ผู้เป็นน้องสาวก็ดูเข้ากันได้ดีเป็นปีเป็นขลุ่ย แต่กับผู้เป็นพี่ชายอย่าง 'หลิวมุ่ซิง' นั้น ถึงจะไม่ได้รังเกียจกัน และพี่ชายก็เอ็นดูเด็กน้อยคนนี้เสมอ แต่ไม่รู้เหตุใดนางถึงชอบทำเรื่องให้เขาอับอายได้แทบทุกครั้งที่พบกัน

หนึ่งปีมีเพียงครั้งที่ได้พานพบ แต่เหตุการณ์ที่ได้ประสบกลับเป็นความทรงจำที่ไม่อาจลืม เด็กสาวที่แสนร่าเริงคนนี้จะมัดใจพี่ชายที่แสนสุขุมเคร่งขรึมได้อย่างไร ต้องไปติดตามกันนะค่ะ

และหากใครอยากอ่านเรื่องอื่นๆ ในเซิต ก็สามารถหาอ่านกันได้ คือเรื่อง 'กลีบบัวกลางใจ' 'สายใยกลางฝัน' 'กรุ่นกลิ่นกลางรอยจำ' และ 'เทพธิดากลางเดือนคล้อย' แต่ละเล่มก็มีเนื้อหาเรื่องราวที่ต่างกันอย่างออกไป สามารถแยกอ่านได้นะคะ แต่ถ้าจะเอาให้สุดก็อ่านกันทุกเล่มไปเลยละ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เฟิงเป่าเป่า คุณหนูใหญ่สกุลเฟิง ดวงตากกลมโต ผิวสีน้ำผึ้ง บุคลิกกล้าหาญชาญชัย ร่าเริงสดใส นิสัยก็เปิดเผยใจกว้าง เฉลียวฉลาดหัวไว
- * หลิวมู่ซิง บุตรชายเพียงคนเดียวของหัวหน้าสำนักหลิวเยวี่ เป็นนายน้อยที่มีบุคลิกสุ่มเกินวัย มีมารยาท ผิวขาวผ่อง รูปร่างงดงามยิ่ง เมื่อโตขึ้นก็ได้รับมอบหมายให้ดูแลกิจการบางส่วนของครอบครัวมากขึ้น
- * หลิวอันเหอ น้องสาวของหลิวมู่ซิง เมื่อก่อนอ่อนแอไข้โรค แต่หลังจากถูกเลี้ยงดูเอาใจใส่อย่างดีจากท่านย่าก็แข็งแรง 'กำยำ' ขึ้นมาก นิสัยร่าเริง เชี่ยวชาญเรื่องรสชาติอาหาร
- * จินเฟิง บิดาของเฟิงเป่าเป่า มีวรยุทธ์เลิศล้ำ ขอบรับเด็กไร้ที่พึ่งพิงที่ญาติขายให้มาทำงานในบ้าน ทั้งยังให้เด็กเหล่านั้นได้ร่ำเรียนและฝึกวรยุทธ์จากเขา
- * ฝูเอ๋อร์ มารดาของเฟิงเป่าเป่า เป็นหญิงงามผู้เพียบพร้อมทั้งรูปลักษณ์และปัญญา ในอดีตเคยเป็นสายลับ
- * เต๋อเจิน บิดาของหลิวมู่ซิง เป็นเชื้อพระวงศ์ที่เคยได้รับยศเป่ย์เล่อแห่งเป่ย์จิง ต่อมายินดีละทิ้งยศถาเพื่อมาอยู่กับหลิวผิงจี

* หลั่วผิงจี

มารดาของหลั่วมูจิงผู้มากด้วยไหวพริบและมีฝีปาก
เฉียบคม เป็นหัวหน้าสำนักหลั่วเยวี่ซึ่งเปิดกิจการ
หลากหลายใหญ่โต มีทรัพย์สินมหาศาล

* เลินหลิน

ศิษย์ลำดับที่แปดของสกุลเฟิง เป็นศิษย์เพียงคนเดียว
ที่ไม่ได้ถูกขายมาทำงาน

* อู่จื่อเจียว

ศิษย์ลำดับที่เก้าของสกุลเฟิง เป็นศิษย์ที่จิ้นเฟิง
โปรดปรานมากที่สุด

บทนำ

ณ หอซุนเจียง เมืองหยางโจว

หอสุราที่ต้อนรับเฉพาะแขกร่ำรวยสูงศักดิ์ ไม่ขุนวายแออัดเหมือน
โรงเตี๊ยมธรรมดาทั่วไป ทั้งสามชั้นของหอซุนเจียงจัดแบ่งเป็นห้องส่วนตัว
แต่ละห้องงดงามวิจิตร เครื่องเรือนทุกชิ้นล้วนเป็นของชั้นเลิศ ทั้งชุด
เครื่องแก้ว ฉากบังลมหินอ่อน โต๊ะเก้าอี้ไม้แดงแกะสลัก รวมไปถึงแจกัน
กระเบื้องเคลือบ บนผนังแขวนลายมือของจิตรกรชื่อดัง บนโต๊ะวาง
ถ้วยชามเครื่องเคลือบลงยาสีชมพูดอกกุหลาบครบชุด

แขกที่มาเยือนหอซุนเจียงหากมิใช่ยศศักดิ์สูงส่งก็ร่ำรวยมั่งคั่ง
ลำดับชั้นในหอสุราแห่งนี้ ยิ่งสูงเท่าไรยิ่งหรูหราเท่านั้น แต่น้อยคนนัก
ที่จะรู้ว่าเหนือชั้นสามมีชั้นลับใต้หลังคาด้วย ทั้งชั้นแบ่งออกเป็นสองห้อง
ซึ่งตกแต่งอย่างงามสง่า ผ่างกลิ่นอายที่ลึกลับปกปิด เป็นที่พักผ่อนของ
เจ้าของหอซุนเจียงโดยเฉพาะ

ภายในห้องใต้หลังคายามนี้ ห้องส่วนตัวทั้งสองห้องล้วนเปิดอยู่ ห้องหนึ่งโน้นมีเสียงสนทนาของบุรุษดังออกมา แทรกด้วยเสียงหัวเราะลั่น เป็นระยะ

ตรงกันข้าม อีกห้องหนึ่งกลับเงียบสนิท หน้าประตูมืองครักษ์หน้าตาดุตันสีคนยืนถือดาบเฝ้าอยู่ ภายในห้องก็ล้อมรอบด้วยของครักษ์อีกสี่คน ทั้งยังมีสาวใช้วัยเยาว์สองคนคอยปรนนิบัติอยู่ใกล้โต๊ะกลม

ทว่าคนคนเดียวที่นั่งอยู่หน้าโต๊ะกลมตัวใหญ่อันห่อหุ้มกลับเป็น เด็กชายอายุราวสิบขวบคนหนึ่ง

ใบหน้าเล็กขาว ตาคมคิ้วงาม พันสะอวด ริมฝีปากแดง รวกับ หลุดออกมาจากสมุดภาพก็ไม่ปาน เวลานี้เขานั่งหลังตรงอยู่บนเก้าอี้ มองดูสาวใช้คืบกับข้าวมาคำหนึ่ง ตักน้ำแกง เดิมข้าวมาวางข้างหน้าเขา

"พอแล้ว เอาเท่านั้นก่อน" เขายกมือให้สาวใช้ซ้ายขวาถอยไป แล้ว ยกถ้วยกระเบื้องลายครามขึ้นมาคืบกับข้าวกินเองด้วยท่วงท่างามสง่ายิ่ง กินอย่างไม่รีบไม่ร้อน แม้กระทั่งเสียงชดน้ำแกงก็ไม่มีเล็ดลอด ทว่ากายเขารวกับปกคลุมด้วยแสงจันทร์ โดดเด่นด้วยลักษณะสุ่มเกินกว่าอายุ เสริมเข้ากับรูปลักษณ์ภายนอกทั้งดงามหมดจด

พินิจให้ละเอียดกว่านั้น เขาใส่ชุดผ้าแพรสีฟ้าหม่นสลัปลีไข่มุก สวมรองเท้าหุ้มข้อหนังแกะสีขาว เอวคาดผ้าสีเงินลายเมฆ สวมหมวก ล้างองผ้าแพรท่วนสีด้าฝงหยก พกกระเป๋าสั้นเล่มหนึ่งไว้ข้างมือ บนฝักกระเป๋ที่ทำจากเงินประดับด้วยอัญมณีหนึ่งเม็ดที่เป็นสีแดงสุกสว่าง ส่องสะท้อน วูบวบบนใบหน้าอ่อนวัยนั้น

เมื่อมองจากที่ไกลๆ เปรียบประหนึ่งภาพวาดอันงดงามประณีต

ชวนให้คนมองดูจนเพลิดเพลิน...

ปัง!

บรรยากาศอันเจียบสงัดหายวับไปกับตา เมื่อประตูห้องถูกผลักเข้ามาอย่างแรงโดยไม่ทันตั้งตัว ทุกคนต่างตะลึงงัน เด็กชายหยุดมือที่กำลังคีบอาหารแล้วเงยหน้ามองอย่างตกใจ

"ที่นี่เจียบดีจริงๆ!"

เสียงเล็กบางดังขึ้น แทบจะพร้อมกันนั้น คนที่ส่งเสียงก็วิ่งต่อเข้ามาที่โต๊ะกลม มองดูเด็กชายอย่างสนใจ

"นายน้อย ขอภัยด้วยขอรับ คือว่า..." องค์รักษ์ที่อยู่นอกประตูวิ่งตามแขกไม่ได้รับเชิญเข้ามาอย่างตะลึงตะลาน

เด็กชายมองดูแขกไม่ได้รับเชิญตรงหน้าซึ่งเป็นเด็กหญิงอายุประมาณห้าหกขวบ ก็พบว่าอีกฝ่ายกำลังจ้องมองตนอยู่เช่นกัน ใบหน้านั้นออกจะคล้ำไปหน่อยสำหรับเด็กหญิง พวงแก้มกลมตึงคล้ายกำลังอมอะไรอยู่ในปาก ดวงตาถูกก้อนเนื้อบนใบหน้าเบียดขึ้นไปจนเล็กหยี แต่แววตากลับสดใสเป็นประกายอย่างยิ่ง

"ข้ากินนี้ได้หรือไม่" สายตาของเด็กหญิงเลื่อนไปมองบนโต๊ะ จับจ้องที่จานลูกชิ้นกึ่งที่อยู่ท่ามกลางจานอีกหลายใบ

"นายน้อย ให้ข้าน้อยพานางกลับไปห้องข้างๆ หรือไม่ขอรับ" องค์รักษ์พูดเสียงอ่อย

เด็กชายโบกมือพลางส่ายหน้า "ช่างเถอะ ไม่เป็นไร เจ้าออกไปก่อน"

ถึงแม้เขาจะไม่ชินกับการถูคนรบกวนในเวลากินอาหาร แต่บิดาของเด็กหญิงเป็นสหายรักที่รู้จักกับบิดาของเขามานานหลายปี ครั้น

จะไล่นางออกไปก็คงไม่ดีนัก

"ช่วยเอาถ้วยกับตะเกียบมาเพิ่มให้คุณหนูเฟิงด้วย" เขาออกคำสั่ง
สหายของท่านพ่อผู้นี้แซ่เฟิง ท่านพ่อให้เขาเรียกว่า 'ท่านลุงเฟิง'
แต่กลับได้ยินท่านพ่อเรียกฝ่ายนั้นว่าจิ้นเฟิงหรือจิงเฟิงอะไรสักอย่าง
เขาไม่แน่ใจนัก เขาเป็นว่าในเมื่อเป็นท่านลุงเฟิง ลูกสาวของเขาก็น่าจะ
เป็นคุณหนูเฟิงล่ะ

แม้ว่าจะทำทางไม่เหมือน 'คุณหนู' เลยสักนิดก็เถอะ

"คุณหนูเฟิง เชิญกินได้เจ้าคะ" สาวใช้คืบลุกขึ้นก้มลูกหนึ่งให้นาง
เด็กหญิงยิ้มว่า ยื่นมือไปหยิบลูกชิ้นเข้าปากโดยตรง พุดพลง
เคี้ยวตุ้ยๆ "สวัสดีพี่ชาย ข้าชื่อเฟิงเป่าเป่า ท่านพ่อบอกว่าชื่อเป่าเป่า
มาจากคำว่าชื่อเป่าเป่า* แล้วท่านล่ะ"

คิ้วงามของเด็กชายเล็กขี้เล่นน้อยอย่างไม่อยากเชื่อว่าจะมีใคร
กล้าใช้มือหยิบอาหารแบบนี้ แล้วเดี๋ยวจะล้างให้สะอาดอย่างไรกันล่ะ
เขาอึ้งไปสักพักก่อนจะเอ่ยปากตอบว่า "ข้าชื่อมุซิง"

"พี่มุ! ข้ากินอีกลูกหนึ่งได้หรือไม่" เด็กหญิงชี้ไปที่ลูกชิ้นกึ่ง

"ข้าไม่ได้แซ่มุ" เขามองมือกับปากที่มันหยดของอีกฝ่ายแล้วรู้สึก
ขนหัวลุก เมื่อครุ่นนางว่านางชื่ออะไรนะ เป่าเป่า? เหตุใดถึงมีชื่อพรรค์นี้
ด้วย

"เช่นนั้นท่านแซ่อะไรล่ะ" นางมองเขา ดวงตากลอกไปมา

"ข้า...ซ่างเถอะ เจ้าอยากกินอะไรก็คืบเอาเองเลย ไม่ต้องถามหรอก"
แซ่ของเขาคงจะพิเศษอยู่สักหน่อย ท่านพ่อบอกว่าตอนกลับเป่ยจิง

* ชื่อเป่าเป่า แปลว่ากินอิ่ม

เขาจะเชื่อว่ายายชินเจียหิ้วหมูซิง แต่ยามปกติให้ใช้แซ่ตามมารดา ชื่อว่า หลิวหมูซิง ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ไม่ใช่พี่มูแน่ๆ แต่เรื่องนี้ค่อนข้างซับซ้อน เขาคิดว่าถึงจะอธิบายไป เป้าเป้าอะไรนี่ก็คงฟังไม่เข้าใจหรอก

"ลูกชินอรรอยจริง พี่มูไม่กินหรือ ยังเหลืออีกลูกหนึ่ง ข้าให้" นางดัน จานมา จานส่งเสียงกระทบกันดังกริ๊ก

"ข้าอิ่มแล้วละ" เขาวางถ้วยกับตะเกียบลง ทั้งถ้วยทั้งชามล้วน สะอาดเกลี้ยง แต่ไหนแต่ไรท่านพ่อของเขาไม่เคยขอบให้โต๊ะอาหาร เลอะเทอะ เขาจึงไม่เคยทำข้าวหรือกับข้าวหกรึ่ยราด ท่านแม่ของเขาก็ไม่ขอบให้คนกินทั้งกินขำๆ เขาจึงกินข้าวที่สาวใช้ตักให้หมดเกลี้ยง เสมอ ที่ผ่านมาเขากินแบบสะอาดสะอ้านและไม่ฟุ้งเฟ้อมาตลอด ไม่เหมือนใครบางคน...

หลิวหมูซิงมองคุณตรงหน้าอย่างตะลึงงัน เฟ่งเป่าเป่าใช้ช้อนตักข้าว กินจนเม็ดข้าวติดเต็มแก้มไปหมด อีกมือหนึ่งก็หยิบลูกชิ้นกุ้งลูกสุดท้าย ในจานขึ้นมา พยายามจะกัดเข้าปากที่ฟันหน้าหายไป

เขอดไม่ได้ที่จะกระแอมกระไอแล้วบอกว่า "เจ้าทำข้าวหกรึ่ยราดเต็มไปหมดเลย"

เฟ่งเป่าเป่าชำเลืองมองเขาแล้วพูดเสียงอู้ "ท่านพ่อบอกว่ายิ่ง หกเยอะก็ยิ่งแสดงว่าอร่อย"

หลิวหมูซิงอึ้งไป ประโยคนี้สมกับเป็นคำพูดของท่านลุงเฟ่งจริงๆ ดูท่าทางท่านลุงเฟ่งจะเป็นคนไม่ค่อยเรียบร้อยเท่าไร ระหว่างที่คิดเขาก็พูดว่า "พ่อเจ้าก็ทำการค้าด้วยหรือ"

"ทำการค้าคืออะไร" นางถามกลับ

ถามเช่นนี้แสดงว่าคงไม่ได้ทำการค้าสินะ หลิวมู่จึงใช้วิธีถามใหม่ "เช่นนั้นพ่อเจ้าทำอะไรล่ะ"

"พ่อข้าก็เป็นพ่อข้านะสิ จะเป็นอะไรได้เล่า" นางตอบราวกับเป็นเรื่องที่สมควรเข้าใจได้อยู่แล้ว แววดาฉายความสงสัยอย่างยิ่ง เหมือนรอฟังอยู่ว่าที่แท้แล้วพ่อของนางเป็นอะไรกันแน่

หลิวมู่ซึ่งกลอกตาเล็กน้อย ตัดสินใจไม่ถามเรื่องนี้ต่อ เพราะเขานึกขึ้นมาได้ว่าผู้ติดตามข้างกายท่านลุงเฟิงล้วนเรียกท่านลุงเฟิงว่าอาจารย์หรือไม่ก็นายท่านเฟิง ดูลักษณะแล้วไม่เหมือนคนเป็นพ่อค้า แต่เหมือนนักเลงแห่งขุนเขาจำพวกนั้นมากกว่า เขาสงสัยญาณให้สาวใช้รินชาหอมให้ แล้วยกถ้วยชาขึ้นดื่มโดยไม่พูดไม่จา ดื่มไปได้ไม่กี่คำก็สังเกตเห็นว่าเด็กหญิงตรงหน้าจ้องตนตาแป๋ว

"หน้าข้ามีอะไรติดอยู่หรือ" เขาหยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับมุมปาก ซึ่งไม่มีอะไรถูกเช็ดออกมา

"พี่มู่ ไบ่ท่านดื่มชาไม่มีเสียงเลยล่ะ" นางมองเขาอย่างฉงน "ท่านพอบอกว่าชาอร่อยก็ยิ่งต้องดื่มเสียงดัง หรือว่าชาถ้วยนี้ของท่านไม่อร่อย"

"อร่อย แต่ข้าไม่อยากส่งเสียง" ชาเบญจมาศขาวถ้วยนี้คุณสมบัติพอจะเป็นชาถวายฝ่าบาทได้ด้วยซ้ำ จะไม่อร่อยได้อย่างไร

"ข้าก็อยากดื่มด้วย! พี่สาวขอชาอย่างนี้ให้ข้าด้วยได้หรือไม่" นางหันหน้าที่เต็มไปด้วยเม็ดข้าวไปขอชากับสาวใช้

สาวใช้คนนั้นเห็นท่าทางบริสุทธิ์ไร้เดียงสาของนางก็เม้มปากยิ้ม รินชาให้นางถ้วยหนึ่งและไม่ลืมกำชับว่า "ร้อนหน่อยนะเจ้าคะ คุณหนูเฟิงค่อยๆ ดื่ม ระวังลวกปาก"

นางได้ยืนดั่งนั้นก็ทำปากจู้ต้งหน้าต้งตาเปาอยู่สักพัก จากนั้นก็ไม่ได้ยกถ้วยขึ้นมา แต่ยื่นคอจนปากไปจรดขอบถ้วยแล้วสูดน้ำชาเสียงดัง "ฮู้ด" เข้าไปหลายอีก

หลิวมุซิงไม่เคยเห็นเด็กหญิงที่ไหนดื่มชาอย่างเปิดเผยเช่นนี้มาก่อน ช่วงเวลานั้นทั้งตกใจและกระอักกระอ่วน

"อร่อยมากเลย! เมื่อครูเห็นท่านดื่มนี้กว่ารสแย่เสียอีก" นางพ่นลมเสียงดัง "ฮ้า" ออกมาอย่างสดชื่น เดิมทีจะยกแขนเสื้อขึ้นมาเช็ดปากแต่จู่ๆ ก็หยุด รีบหยิบผ้าเช็ดหน้าเนื้อดีที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมาเช็ดปากอย่างเรียบร้อยเลียนแบบกิริยาของหลิวมุซิงเมื่อครู

หลิวมุซิงมิได้สนใจนางอีก นั่งดื่มชารสเลิศของตัวเองต่อไป มือหนึ่งลูบกระปี่สันที่วางอยู่บนโต๊ะโดยไม่รู้ตัว อากัปกริยานี้ดึงดูดสายตาของเฟิงเป่าเป่าทันที ดวงตาของนางสว่างวาว ร้องชมว่า "พี่มุ มีดของท่านงามนัก!"

หลิวมุซิงเห็นนางทำท่าจะยื่นมือมันแฉลับมาจับกระปี่ที่riebแย่งมาถือไว้ในมือก่อน ถึงท่านพ่อจะบอกว่าบุรุษควรมีน้ำใจและมารยาทกับสตรี แต่กระปี่เล่มนี้เป็นของขวัญวันเกิดอายุสิบขวบของเขา หลังจากได้มันมา เขาก็พกติดตัวไม่ห่างมือทุกวัน แล้วมือของเฟิงเป่าเป่าก็มันเหลือเกิน เขาทนดูนางจับไม่ได้แน่

ระหว่างที่คิด เขาก็ทอดกระปี่ไว้ในอกด้วยสีหน้าบึ้งตึง "นี่เป็นของรักของข้า ให้เจ้าเยี่ยมเล่นไม่ได้หรอก"

นางทำหน้าผิดหวัง แต่แล้วก็กะพริบตาปริบๆ ยื่นข้อเสนอ "ข้าก็จะเอาของรักของข้าให้ท่านเยี่ยมด้วย เราแลกกันเล่นดีหรือไม่"

หลิวมู่ซิงมองนางอย่างระแวง แต่ด้วยความเขย่าวัวทำให้ไม่อาจ
ระับความใคร่รู้ไว้ได้ คิดสักพักก็พยักหน้าถามว่า "ของรักของเจ้าคืออะไร
เอาติดตัวมาด้วยหรือไม่"

นางพยักหน้าหงิกๆ แล้วยิ้มแป้นหยิบถุงเล็กๆ ออกมาจากข้างเอว
ประคองไว้ในอุ้งมือด้วยท่าทางลับๆ ล่อๆ หลิวมู่ซิงอดใจไม่ไหวยื่นหน้า
ไปดู สองตาจ้องที่มือของเฟิ่งเป่าเป่าดูนางเปิดถุงใบนั้นออก ค่อยๆ ดึงถุง
ลงข้างล่าง

"จี้ด!"

หนูขนสีน้ำตาลตัวหนึ่งโผล่หัวออกมาจากในถุง

"นี่ละของรักของข้า เจ้าหนูขนปุย!" เฟิ่งเป่าเป่าประกาศเสียงดัง
พร้อมฉีกยิ้มด้วยปากที่ไม่มีฟันหน้า

หลิวมู่ซิงเบิกตากว้างอย่างตกใจ ตอนยังเล็กอยู่เขาเคยติดตาม
มารดาขึ้นเรือไปดูงาน แล้วไม่ระวังเผลอตกลงไปในห้องเก็บเสบียง
ใต้ท้องเรือ โชคร้ายเจอฝูงหนูโจมตี ตั้งแต่นั้นมาเขาก็กลัวสัตว์ตระกูลหนู
มาตลอด โชคดีที่ปกติในบ้านไม่มีหนูให้เห็น จึงไม่มีใครล่วงรู้ความลับนี้
เขาคาดคิดไม่ถึงเลยว่าภายในห้องส่วนตัวที่แสนสบายอย่างตอนนี้
จะมีหนูอ้วนขนปุยตัวหนึ่งโผล่มา อีกทั้งยังอยู่ห่างแค่ระยะที่แทบจะกัด
ปลายจมูกเขาได้

หลิวมู่ซิงหน้าซีดลง ดวงตาเบิกกว้างขึ้นทุกทีๆ จนในที่สุดเมื่อหนู
ขนปุยส่งเสียงร้องจี้ดๆ อีกหลายครั้ง เขาก็ลั่นไว้ไม่ไหวอีกต่อไป ตะเบ็ง
เสียงร้องลั่นอย่างลืมหูลืมตา "อ๊าๆๆๆ! เอาออกไป! เอาออกไป!"

เขาได้ยืนตัวเองร้องเสียงหลงแบบที่ไม่เคยร้องมาก่อน แต่ก็ควบคุม

ไม่ได้แล้ว

เสียงร้องดังสนั่นนี้พลันกระจายไปทั่วชั้นใต้หลังคา ไม่เพียงองครักษ์ที่อยู่ภายในห้องจะสะดุ้งตกใจ องครักษ์ที่อยู่นอกห้องก็ถือดาบถลันเข้ามาทันที แม้กระทั่งห้องข้างๆ ก็หยุดสนทนา ทุกคนรีบวิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว

"นายน้อย! นายน้อย?!"

"พี่มู่เป็นอะไรไปหรือ"

เฟิงเป่าเป่าก็ตกใจเช่นกัน รีบเข้าไปสอบถามไถ่ถาม พร้อมกับเจ้าหนูที่อยู่บนมือ มันบังเอิญไปโดนคางของหลิวมู่ซิงเข้าพอดี

"ไม่เอา! ไม่เอา!" เขาตื่นตระหนกสุดขีด หนึ่งศึรชะชาวาบ ขนลุกขนชันไปหมดทั้งตัว มือและเท้าบิดป่ายพลัน แก้วที่ที่นั่งอยู่โงนเงนไปมาอย่างแรง ชั่วพริบตาต่อจากนั้นกายได้สลายตาของทุกคนที่จับจ้อง ร่างของเด็กชายก็หายหลังล้มลงไปพร้อมกับแก้ว ด้านหลังศึรชะกระแทกพื้นที่เขาวิ่งเสียดังชัดถนัดหู!

ตึง!

"นายน้อยระวัง!"

"ແ່ແລ້ວ!"

หลิวมู่ซิงเห็นคาราพรางพราย ท่ามกลางความมึนงงนั้น จำได้เพียงว่าทุกคนเข้ามาห้อมล้อม แต่ละคนมองเขาอย่างตกใจ ไม่เว้นแม้แต่บิดาของเขาที่สู่มเยือกเย็นเสมอ

แต่ที่นำโมโหที่สุดก็คือท่านลุงเฟิงหน้าคุณนั้น เขากลับส่งเสียงหัวเราะสะใจแล้วพูดขึ้น "ต่อเงิน ไม่จริงน่า ลูกชายเจ้าข้าฉลาดถึงเพียงนี้ เชียววี กลัวแม้กระทั่งหนู!"

ใครซี้ซื้ลาดกัน! อย่ามาพูดจาส่งเดชต่อหน้าทุกคนเช่นนี้นะ!
หลิวมู่ชิงต่อต้านอยู่ในใจอย่างร้อนรน ก่อนที่ภาพตรงหน้าจะดับวูบ
หมดสติไม่รู้สึกรู้สีก้าว

7

เจ๊ป!

หลิวมู่ซิงลูบคิ้วทำายทอย รู้สึกเหมือนเจ๊ปแปลบขึ้นมาชั่วขณะ

บ้าจริง! ไฉนจู่ๆ ก็ผิเห็นเหตุการณ์วุ่นวายเมื่อหกปีก่อนขึ้นมาได้นะ
เขาถ่ายหน้าพลางหัวเราะกับตัวเองแล้วคิดว่าเสียคลุมข้างเตียงขึ้นมาคลุมตัว
ก้าวลงจากเตียงไปเปิดหน้าต่าง

ฟ้าเริ่มสว่างเรืองรอง ถึงเวลาที่เขาคควรลุกไปฝึกกระบี่แล้ว

ในฐานะบุตรชายเพียงคนเดียวของหัวหน้าสำนักหลิวเยวี่ หลิวมู่ซิง
ตระหนักถึงภาระหน้าที่ของตัวเองเสมอมา ตั้งแต่เขาจำความได้ก็เริ่ม
ร่ำเรียนวิชากับอาจารย์หลายคนทุกวัน ตื่นมาฝึกกระบี่และหมัดมวย
ช่วงรุ่งสาง กินข้าวเช้าเสร็จก็อ่านตำราเขียนบทความกับอาจารย์ ตอนบ่าย
บางวันเรียนขี่ม้ายิงธนู บางวันก็พิจารณาศิลปะทั้งสี่จีนฉีซูฮว่า* และ

* ศิลปะทั้งสี่ แบ่งออกเป็นเพลงพิน (จิน) หมากล้อม (ฉี) พู่กัน (ซู) และภาพวาด (ฮว่า)

โบราณวัตถุล้ำค่าต่างๆ ช่วงเย็นก็ทบทวนบทเรียนของตอนเช้า ทั้งวิชาบุญ และวิชาบุญล้วนทบทวนหลายต่อหลายรอบ หากวันใดบิดาอยู่บ้าน ก็จะร่วมฝึกกระบี่กับเขาสักพักหนึ่ง หรือไม่ก็เรียกเขาไปถามบทเรียนที่ห้องหนังสือ

เมื่อโตขึ้นอีกหน่อย มารดาก็เริ่มสอนเขาทำบุญชี้ พาไปเข้าร่วมประชุมของสาขาอาชีพต่างๆ ที่อยู่ภายใต้สังกัดสำนักหลิเวีย หรือไมเช่นนั้นก็ติดสอยห้อยตามบิดามารดาไปตรวจดูกิจการของสำนักหลิเวียตามที่ต่างๆ

"นายน้อยตื่นเร็วนักขอรับ"

"วันไหนๆ นายน้อยก็ตื่นเร็วกว่าเจ้าอยู่แล้ว"

บ่าวรับใช้ชายสองคนที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขาเดินเข้ามาในห้อง คนหนึ่งยกอ่างล้างหน้า อีกคนหนึ่งประคองชามเล็กๆ มา

หลิวมูซิงยิ้มฟังพวกเขาต่อปากต่อคำกัน แล้วล้างหน้าบ้วนปากอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ยกชามเล็กขึ้นดื่ม ในนั้นคือรังนกที่ต้มจนเปื่อย หัวหน้าสำนักหลิเวียสั่งเอาไว้ เขาไม่กล้าอดออกไม่ได้ดื่มได้

หัวหน้าสำนักหลิเวียคือมารดาของเขาเอง บุคคลสำคัญผู้ดูแลทรัพย์สินมหาศาลทั้งหมดของครอบครัว ในสำนักหลิเวีย ไม่ว่าใครก็ต้องฟังคำสั่งของหัวหน้าสำนักทั้งสิ้น

ทว่าท่านแม่กลับเชื่อฟังท่านพ่อเป็นอย่างดี

เขาดื่มรังนกชามนั้นจนหมด แล้วเปลี่ยนมาใส่เสื้อสีฟ้าแบบสบาย ภายใต้การดูแลปรนนิบัติของบ่าวรับใช้

"ไปกันเถอะ" หลิวมูซิงเดินนำบ่าวรับใช้สองคนที่เชื่อว่าอยู่เออร์กับ

ลิวเออร์ออกไปทางเรือนด้านข้าง

หลิวมู่ซิงอายุสิบหกปี รูปร่างยาว ผิวค่อนข้างขาว จมูกโด่ง เป็นสัน ริมฝีปากสีชมพู เส้นคิ้วเรียวคม พร้อมด้วยรูปร่างสูงโปร่งราวกับหลุดมาจากพิมพ์เดียวกับบิดามารดา น่าจะสูงกว่าเด็กหนุ่มรุ่นเดียวกัน ประกอบกับการไปเยี่ยมเยียนผู้คนมากมายมาตั้งแต่เด็กจนชิน ทำให้ อากัปกริยาการเคลื่อนไหวของเขาดูหนักแน่นและใจเย็นกว่าคนอื่น

"เหตุใดเรือนปีกทศใต้มีคนเข้าๆ ออกๆ ตั้งแต่เช้าเลยล่ะ" หลิวมู่ซิงถามคนที่อยู่ด้านหลัง

อู่ออร์รีบตอบว่า "ได้ยินว่านายท่านเป็นคนสั่งไว้ บอกว่าจะมีแขกสำคัญมาพำนักรหลายวันขอรับ"

หลิวมู่ซิงพยักหน้ารับรู้

"แขกที่ใครรู้หรือไม่" เขาถามไปตามเรื่องโดยไม่ได้หยุดฝีเท้า การฝึกวรยุทธ์ในช่วงเช้าเป็นงานสำคัญของวัน จะล่าช้าไม่ได้แม้แต่นิดเดียว

ลิวเออร์ตอบทันควัน "เหมือนว่าจะเป็นแขกแซ่เฟิงนะขอรับ"

หลิวมู่ซิงชะงักทันที หันกลับไปมองพวกเขาแล้วทวนคำว่า "แซ่เฟิง?"

"ขอรับ" ทั้งสองพยักหน้าพร้อมกัน

อู่ออร์พูดต่อว่า "แซ่เฟิงได้ยากยิ่ง พวกข้าฟังครั้งแรกก็จดจำไม่ได้ยินว่านายท่านสกุลเฟิงงาบุตรสาวมาด้วยกัน มีอะไรหรือขอรับนายน้อย"

"ไม่มี" เขาส่ายหน้าเบาๆ แล้วหันตัวเดินต่อ

เป็นท่านลุงเฟิงแน่ๆ เขาเฟิงจะฝันถึงเรื่องเก่าเมื่อหกปีก่อนมาหยกๆ ครอบครองของท่านลุงเฟิงก็มาเยี่ยมที่บ้านเสียนี้ นี่เรียกว่าใจสืถึงกัน

หรือว่ามีมิตรล่วงหน้ากันแน่นะ

พอคิดถึงการพบกับครอบครัวท่านลุงเฟิงเมื่อครั้งก่อน เขาก็ถอนใจ
เฮือกใหญ่

คราวที่แล้วทำเขาเสียหน้ามาก เรื่องที่นายน้อยสำนักหิ้วเยี่ย
กั้วหนูกถูกแพร่ออกไปจนรู้กันทั่ว ไม่เพียงเท่านั้น เขายังตกเก้าอี้
หัวกระแทกพื้นเสียอีก ตั้งแต่เลิกจนโตเขาไม่เคยขายหน้าเท่านี้มาก่อน
ไม่ใช่แค่เขาที่เสียหน้า แม้แต่ท่านพ่อท่านแม่ก็ไม่ว่าจะเอาหน้าไปไว้ที่ใด
โกรธไม่คุยกับเขาไปหลายวัน

เฮ้อ

โชคดีที่ตอนนั้นอยู่เอ๋อร์กับลิวเอ๋อร์ไม่ได้ตามไปด้วย จึงไม่เห็นเขา
เสียกิริยาเช่นนั้น แต่ถึงอย่างไรเรื่องก็ผ่านไปหลายปีแล้ว ความรู้สึก
อับอายก็จางลง และแน่นอนว่าเขาเลิกกั้วหนูกไปนานแล้ว

"บุตรสาวของนายท่านสกุลเฟิงอายุใกล้เคียงกับคุณหนูใหญ่ของเรา
ไม่ใช่หรือ คราวนี้คุณหนูใหญ่จะได้มีเพื่อนแล้ว"

"ใช่ ดูท่าเทศกาลไหว้พระจันทร์ปีนี้บ้านเราคงคึกคักน่าดู"

หลิวมู่ซิงยิ้มน้อยๆ ฟังข่าวสองคนคุยกัน เนื่องจากน้องสาวของเขา
สุขภาพอ่อนแอและเป็นโรคหอบหืด จึงให้ท่านย่าช่วยดูแลอยู่ข้างกาย
เติบโตมาที่เป่ยจึงตั้งแต่เล็ก จนกระทั่งเมื่อเดือนก่อนถึงย้ายกลับมาบ้าน
บุตรสาวของท่านลุงเฟิงอายุใกล้เคียงกับน้องสาวเขา น่าจะเป็นเพื่อนเล่น
กันได้ เป็นเช่นนั้นก็ไม่เลวเหมือนกัน

"พี่ใหญ่!" เสียงสดใสเสียงหนึ่งดังขึ้น

หลิวมู่ซิงชะงัก ที่แท่นลานฝึกวรยุทธ์ก็มีคนอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งก็คือ

น้องสาวของเขา กับอาจารย์สอนวรยุทธ์หลายคนรวมถึงผู้ติดตามบางส่วน
 หลัวอันเหอ น้องสาวคนนี้อ่อนกว่าเขาสี่ปี เป็นพี่น้องเพียงคนเดียว
 ของเขา อยู่ที่บ้านเก่าของท่านพ่อในเป่ย์จิงตั้งแต่เด็ก ว่ากันว่าท่านพ่อ
 ของพวกเขาเคยเป็นเชื้อพระวงศ์ตำแหน่งสูง แต่กลับละทิ้งยศศักดิ์เพื่อ
 มาอยู่กับท่านแม่ ทว่าถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น ท่านพ่อก็กลับได้รับความ
 เอาพระทัยใส่จากจักรพรรดิองค์ปัจจุบันเสมอมา ไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่นใด
 แค່ตอนที่เขากับน้องสาวเกิดก็ได้รับของพระราชทานล้ำค่าไม่ด้อยกว่า
 ลูกหลานเชื้อพระวงศ์แล้ว แม้กระทั่งชื่อของพวกเขาก็ล้วนเป็นฝ่าบาท
 พระราชทาน

มู่ชิงนามของเขานั้นมาจากบท 'จีผู้สรวด์ทำนอง เสนาะพ้องดุษฎม
 ชาย*' ในคัมภีร์กายกอลอน ยกความหมายว่างดงามสอดคล้องกลมกลืน
 แผ่แผ่แห่งสันติสุข ทั้งยังสามารถขยายความไปเป็น 'มู่** ชิง' ที่แปลว่า
 เคารพราชวงศ์ซึ่งได้อีกด้วย เพื่อให้เขาไม่ลืมว่าตัวเองเกิดในราชวงศ์ซึ่ง
 เผ่าแมนจู ให้เขาเกิดทุนด้าซึ่งไว้ในใจเสมอ

ส่วนชื่อหลัวอันเหอของน้องสาวนั้นก็หมายถึงความสงบร่มเย็น
 บ่งบอกว่าเกิดในยุครุ่งเรืองที่มีสันติสุขนั่นเอง แ่นั่นอนว่าชื่อของทั้งพี่ชาย
 และน้องสาวแสดงนัยลึกซึ้งของการคาดหวังสันติสุขระหว่างสำนักหลิวเวี๋ย
 กับราชสำนัก เรื่องเหล่านี้เขาได้ยินมาจากท่านย่าและลุงป้าทั้งสี่ ท่านพ่อ
 ของเขาไม่เคยพูดถึงเรื่องราชสำนักเลยสักครั้ง

"พี่ใหญ่ วันนี้ข้าตื่นเช้ากว่าท่านอีก เรามาประลองกันเถอะ!"

* 'จีผู้สรวด์ทำนอง เสนาะพ้องดุษฎมชาย' (จีผู้จั่วทง มู่หฺรูชิงเฟิง) มาจากบทกวีชื่อ 'ด้าหย่า : เจิงหมิน' ประพันธ์
 โดยอินจีผู้ (852-775 ปีก่อนคริสตกาล) ชุนนางสมัยกษัตริย์โจวเซวียนหวงแห่งราชวงศ์โจว บทกวีดังกล่าว
 รวมอยู่ในคัมภีร์กายกอลอน (ชื่อจิง) ซึ่งเป็นคัมภีร์รวมบทกวีที่เก่าแก่ที่สุดของจีน

** 'มู่ (慕)' หมายถึงเคารพยำเกรง พ้องเสียงกับ 'มู่ (毋)' ที่หมายถึงงดาม ไผ่เราะ ในชื่อของหลัวมู่ชิง

หลิวอันเหอพูดพลางตั้งท่า

หลิวมู่ซิงมองดูน้องสาวตีสั่งกาฟ่งมาทางเขาด้วยความรู้สึกทำให้
"ไม่ได้หัวเราะไม่ออก" น้องสาวเขาอาจจะเคยอ่อนแอซึ่งโรคมาก่อน แต่ด้วย
การดูแลเอาใจใส่ของท่านย่า ตอนนี้ไม่เพียงแต่ร่างกายจะแข็งแรงขึ้น
สีหน้าเปลี่ยนแปลงตามลำดับ ยังได้ยินว่าเพื่อรักษาอาการหอบหืด ถึงกับ
ต่อยมวยฝึกลมปราณทุกวันเลยทีเดียว เมื่อใส่ใจดูแลทั้งภายในและ
ภายนอกควบคู่เป็นเวลาหลายปี ในที่สุดก็เลี้ยงดูจนนางแข็งแรง 'กำยำ'

กำยำจริง ๆ นะ! เขามองดูรูปร่างบึกบึนของน้องสาวก็ไม่แปลกใจ
ที่ท่านแม่ตั้งข้อสงสัยบ่อยๆ ว่าน้องสาวถูกจับไปฝึกมวยปล้ำตอนอยู่ที่
เป่ยจิงหรือไม่ ลับหลังท่านแม่พูดว่าอะไรนะ เหมือนจะพูดว่าโฉนเด็กผู้หญิง
ถึงได้ดูแข็งแรงทรงพลัง หลังพยัคฆ์เอวหมีเช่นนี้! แม้แต่ท่านพ่อก็ยัง
เคยหลุดปากพูดว่า 'บารุงมากเกินไปแล้ว'...

"อันเหอ เจ้าระวังหน่อย" เขาคว้าไหล่ของน้องสาวเอาไว้อย่างรวดเร็ว
เพื่อช่วยให้นางยืนมั่นคง ไม่ให้ล้มไปเพราะความตื่นเต้นเกินเหตุ

"ไม่ต้องห่วง แค่งมือก็พอ!" ใบหน้ากลมของหลิวอันเหอระบายยิ้ม
เต็มหน้า

"ข้าก็กลัวแล้วนี่ไง" หลิวมู่ซิงยิ้มน้อยๆ มือขาวพลิกกลับไปตะ
ยอต่อศีรษะของนางอย่างว่องไว "มือแรกกันไหล่เจ้า ไม่ให้เจ้าโจมตี มือ
ที่สองปิดหมัดเจ้าออกไป แอ่งหัวเจ้ามาได้"

หลิวอันเหออิงไป แล้วแสดงสีหน้ารู้สึกตัวในฉับพลัน จับยอดศีรษะ
ตัวเองร้องว่า "ไม่เอา! เมื่อครู้ข้าไม่ได้ป้องกันตัวเองเลย พี่ใหญ่ซีโกง เมื่อครู้
ไม่นับ ข้าจะประลองใหม่!"

"ศัตรูไม่ให้เวลาเจ้าเตรียมตัวหรอกนะ" หลิวมู่ชิงอมยิ้ม พอเห็นน้องสาวร้องไห้อวาก็ลูบศีรษะปลอบนาง "เอละๆ เรามาเริ่มใหม่ก็ได้"

ความเปลี่ยนแปลงที่ใหญ่ที่สุดหลังจากหลิวอันเหอย้ายกลับบ้านก็คือบรรยากาศของสำนักหลิวเวี๋ยที่เคยเงียบสงัดจนแทบจะเยือกเย็นพลันถูกทำลายไปสิ้น ตอนนี้อยู่ที่ใดที่มีคุณหนูหลิวอยู่ ที่นั่นก็ดูจะอบอุ่นคึกคักขึ้นมา นับเป็นความเปลี่ยนแปลงใหญ่หลวงอย่างที่ไม่เคยสัมผัส อันที่จริงเขาเป็นคนนิสัยสุขุมเยือกเย็นเกินกว่าอายุ ค่อนข้างชอบบรรยากาศเงียบสงบมากกว่า จึงไม่ค่อยชินเท่าไรเมื่ออยู่ๆ ในบ้านก็กลับคึกคัก ทว่าเขาก็ยังยินดีที่เห็นน้องสาวกลับมา ถึงอย่างไรนางก็เป็นน้องสาวเพียงคนเดียวของเขา ตั้งแต่เล็กได้อยู่ด้วยกันบ่อยครั้ง ไม่ว่าจะพูดอย่างไรก็สมควรรักใคร่เอาใจใส่มากขึ้นด้วยซ้ำ

"ข้าจะลงมือแล้วนะ ระวังขาของเจ้าให้ดี" หลิวมู่ชิงเตือนล่วงหน้า จากนั้นก็กวาดเท้าไปทางน้องสาวอย่างว่องไว รอให้นางกระโดดหลบไป แล้วจึงค่อยลงออกหมัด "ข้าจะโจมตีแขนขวาของเจ้า ได้รักแร้สองข้างจากนั้นเป็นต้นขาขวา ดูให้ดีล่ะ!"

หลิวอันเหอลงมือป้องกันแต่ละหมัดๆ ตามคำเตือนของพี่ชาย ประมือกันไปเช่นนี้จนลืบทว่าเพลง นางทั้งตื่นเต้นทั้งภูมิใจในตัวเอง เต็มแรงเต็มกายอย่างเบิกบาน ถึงแม้นางจะชอบท่ายามาก ท่ายลู่กับท่ายปาก็เห็นนางเสมือนลูกแท้ๆ แต่นางก็ยังดีใจที่ได้กลับบ้านในที่สุด

ภายในลานกว้าง เห็นเพียงสองพี่น้องประลองยุทธ์กันไปมา เสียงประลองหมัดของคนสองคนก็ดังขึ้นเป็นระยะ เสริมด้วยเสียงพูดคุยสรวลเสเฮฮา...

สำนักหิ้วเยวียก่อตั้งขึ้นมาด้วยสองมือของหิ้วเยวียตาหวดของหิ้วมู่ซิง แล้วเริ่มขยายตัวกว้างขวางในมือของหิ้วหฺงเซิงตาของหิ้วมู่ซิง หลังจากนั้นเคยตกอยู่ในมือคนชั่วเป็นระยะเวลาสั้นๆ ก่อนจะโชคดีถูกบิดามารดาของเขาร่วมมือกันชิงกลับมาได้

กิจการของสำนักหิ้วเยวียนี้กระจายไปทั่วดินแดนเจียงซู นอกจากกิจการขนส่งทั้งทางบกทางน้ำ ยังมีโรงเตี๊ยมหอสุรา โรงสีข้าว ร้านยา ร้านของชำ โรงทอผ้า โรงย้อมผ้า โรงรับจำนำ เป็นต้น ความร่ำรวยมั่งคั่งนั้นยากจะคำนวณได้ รายได้ในแต่ละปีเหลือคณานับ

ทว่าจุดที่พิเศษก็คือสำนักหิ้วเยวียยึดถือธรรมเนียมที่ปฏิบัติสืบทอดมาตั้งแต่รุ่นตาหวดว่าร้านค้าทุกแห่งรวมไปถึงกิจการคຸ້ມภัยจะไม่แขวนป้ายสัญลักษณ์ของสำนักหิ้วเยวีย ทั้งยังไม่บอกกล่าวกับคนภายนอกว่าอยู่ในสังกัดของสำนักหิ้วเยวียด้วย แรกเริ่มเดิมทีวิธีการนี้มีไว้เพื่อตัดความเชื่อมโยงระหว่างร้านรวงต่างๆ ป้องกันมิให้ร้านใดร้านหนึ่งเกิดเรื่องแล้วจะพลอยลากร้านอื่นไปเดือดร้อน แต่กลับคาดคิดไม่ถึงว่าในกาลต่อมา เรื่องนี้จะกลายเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้สำนักหิ้วเยวียแตกหน่อออกผลไปไกล

ดังเช่นที่มารดาของเขาพูดไว้ แตกก่อนใหญ่ให้เป็นเศษไม่ดังดูดสายตาคนคือหลักการพื้นฐานที่ใช้ได้ยาวนาน ตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมาคนนอกก็เพียงได้ยินได้ฟังว่าสำนักหิ้วเยวียมีกิจการใหญ่โต หรืออาจจะพอคาดเดาได้ว่าเรือสินค้าขนาดใหญ่บางลำเป็นของพวกเขา แต่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ได้แน่ชัดว่าสำนักหิ้วเยวียครอบครองร้านค้าอยู่ที่แห่ง และขอบเขตการค้าที่แท้จริงคือเท่าไรกันแน่

"นายน้อย หลงจู่แซ่เงินจากโรงเตี๊ยมเมาเหลียงร่อยอยู่ในห้องข้างที่เรือนด้านหน้าแล้วขอรับ"

อูเออร์เดินเข้ามารายงานในห้องหนังสือ หลิวมู่ซิงกำลังยืนพิจารณาพาดหลายใบอยู่หน้าโต๊ะ พอได้ยินก็ส่งเสียงขานรับ แล้วม้วนภาพในมือเก็บเรียบร้อยก่อนจะเดินออกไป

"เอาสมุดบัญชีพวกนี้ไปด้วย" หลิวมู่ซิงชี้ไปที่สมุดหลายเล่มข้างโต๊ะหนังสือ

อูเออร์เข้าไปหยิบขึ้นมาทันทีแล้วหันตัวเตรียมออกไป กลับเห็นผู้เป็นนายหยุดฝีเท้ากะทันหัน จ้องมองสมุดบัญชีในมือเขาคิดอะไรอยู่ อูเออร์ถามอย่างงุนงง "นายน้อย ยังขาดอะไรอีกหรือขอรับ"

หลิวมู่ซิงเหลือบมองหน้าเขาแล้วพูดว่า "วางสมุดบัญชีไว้ก่อน ไปเอาชาอู่หลงขนขาวที่ห้องข้ามา แล้วไปช่วยชงที่ห้องข้าง ข้าจะเดินนำไปก่อน"

"ขอรับ" อูเออร์วางสมุดบัญชีไว้แล้วเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

หลิวมู่ซิงจัดเสื่อผ้าให้เรียบร้อยแล้วเดินตรงไปที่ห้องข้าง

ตั้งแต่จำความได้ก็รู้มาตลอดว่าตนคือผู้สืบทอดรุ่นต่อไปของสำนักหลิวเยวี่

เมื่อหนึ่งปีก่อน มารดามอบกิจการหนึ่งให้เขาดูแล ตอนนั้นยังเขียนสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรว่ากิจการนี้มิได้ยกให้เขา เพียงแต่ให้เขาดูแลเท่านั้น วันข้างหน้าไม่ว่าจะขาดทุนหรือกำไรล้วนเป็นความรับผิดชอบของเขาทั้งสิ้น เมื่อสรุปงบบัญชีปลายปีหากมีกำไรเหลือ ไม่เพียงจะยกส่วนกำไรให้เขา ปีถัดไปยังจะมอบร้านอีกหนึ่งร้านให้เขาดูแลเพิ่มเติมด้วย ถ้าเขาเก่งพอจะรวบรวมเงินตำลึงได้มากพอก็สามารถซื้อร้านต่อจากมารดา

ได้ แต่ถ้าหากขาดทุน บัญชีส่วนนี้ย่อมต้องมาคิดที่เขา เขาต้องหาวิธีเอาเงินคืนให้ได้ ไม่อย่างนั้นหากแค่ขาดทุนเกินมูลค่าทรัพย์สินของร้านมารดา ก็จะยักระสือในการดูแลร้านคืน เมื่อไรที่ร้านในมือเขาถูกยึดคืนกลับไปทั้งหมด เขาก็จะต้องเก็บข้าวของม้วนเสื่อออกจากบ้าน และห้ามบอกใครๆ ว่าตนเป็นลูกชายสำนักหลิวเยวี่เยวี่ เพื่อไม่ให้เป็นที่หัวเราะเยาะของผู้คน...

เรื่องขับไล่ออกจากบ้านนั้น หลิวมู่ซิงเชื่อสุดใจว่ามารดาพูดจริงทำจริง

"นายน้อย" หลงจูแซ่เงินยืนอยู่กลางห้องข้าง พอเห็นเขาเดินมาก็ประสานมือคำนับ

หลิวมู่ซิงยิ้มน้อยๆ ให้เขา พอนั่งลงแล้วก็ยังเห็นเขายืนอยู่จึงเอ่ยปากว่า "หลงจูเงินไม่ต้องเกร็ง เจ้าเป็นหลงจูเก่าแก่ของสำนักหลิวเยวี่เยวี่มาสามรุ่นแล้ว ไม่ต้องมากพิธีถึงเพียงนี้หรอก"

"ขอรับๆ" อีกฝ่ายพูดติดกันสองครั้ง น้ำเสียงถือว่าฟินอบพิเทา ทว่าสีหน้ากลับไร้ซึ่งรอยยิ้ม

"วันนี้ที่นัดหมายมาก็ไม่มีอะไรพิเศษ คือว่าโรงเตี๊ยมเมาเหลียงอยู่ในมือข้ามาเดือนกว่าแล้ว ยังไม่ได้ถามหลงจูเงินเลยว่ามื่ออะไรต้องการเพิ่มหรือไม่ หรือว่ามีอะไรที่อยากบอกข้าเป็นการส่วนตัว เราอาศัยโอกาสนี้มาพูดคุยกันได้" หลิวมู่ซิงมองเขาด้วยนัยน์ตาสองดวงที่ดำปาลาปเป็นประกาย แผ่ความรู้สึกกระตือรือร้นที่ไร้เดียงสาอยู่บ้าง

เมื่อปึกลายเขาได้รับหน้าที่ดูแลร้านยาที่มีประวัติยาวนานยี่สิบปีมา ร้านหนึ่ง ร้านแห่งนั้นเดิมทีก็มีกำไรอยู่แล้ว ดังนั้นตอนทำบัญชีตัวเลข

จึงดงามอย่างไม่น่าแปลกใจ เดือนก่อนที่เขาอายุครบสิบหกปีเต็ม มารดาจึงมอบโรงเตี๊ยมมาให้เลี้ยงให้เขาดูแล แน่ใจว่าครั้งนี้ก็เขียนสัญญาไว้ กฎเกณฑ์ที่ระบุเหมือนครั้งก่อนหน้า

"บัญชีที่ข้าควรให้ก็ส่งขึ้นมาหมดแล้ว ตอนนี้อย่างไม่มีอะไรต้องการเป็นพิเศษ นายน้อยเรียกข้าพบ ถือว่าให้เกียรติข้ามาก ข้าก็รู้สึกซึ่งใจ แต่ช่วงใกล้เทศกาลไหว้พระจันทร์ร้านกำลังยุ่งมาก มิสู้ให้ข้ารีบกลับไปช่วยงานดีกว่านั่งอยู่ที่นี้" หลงจูแซ่เงินเป็นคนรูปหน้าเหลี่ยมใบหูใหญ่ ยามพูดจามีลักษณะของชาวยุทธ์เหมือนกับผู้ที่บังคับบัญชาเก่าแก่ของสำนักหลิวเยวี่จำนวนมาก เขาพูดจบในจิตใจเดียวแล้วดื่มชาที่อู่เอ๋อร์ ยกมาหมดในรวดเดียว จากนั้นก็จ้องหน้าหลิวมุซิงเหม็ง แวดตาเขียวชาดูกร้านโลก ท่าทางบ่งบอกว่าจะคอยดูว่านายน้อยอย่างท่านจะทำอะไรซ้ำได้

อู่เอ๋อร์ยืนมองอยู่ด้านข้าง ยังอดโมโหขึ้นมาไม่ได้

นายของเขาเป็นถึงนายน้อยของสำนักหลิวเยวี่ ไม่ว่าจะไปที่ใด ผู้ใดพบเจอก็ล้วนแสดงมารยาทด้วย ทว่าหลงจูแซ่เงินกลับไร้มารยาทถึงเพียงนี้ ผู้เป็นนายซักถามดีๆ เขาก็หงุดหงิด ผู้เป็นนายเอาชาชั้นเลิศมาให้เป็นพิเศษ เขาก็ดื่มอึกๆ หมดรวดเดียว ช่างไม่เห็นผู้ใดในสายตายุโสโอหังยิ่งนัก!

หลิวมุซิงยิ้มบาง ไม่มีร่องรอยของความโกรธเคือง แต่ก็ไม่ปล่อยให้อู่เอ๋อร์แซ่เงินกลับไปเช่นกัน เขาให้อู่เอ๋อร์รินชาให้พวกเขาทั้งคู่อีกแล้วพูดเรื่อย ๆ ว่า "ในเมื่อหลงจูเงินไม่มีอะไรอยากถาม เช่นนั้นข้าขอถามแล้วกัน"

หลงจูแซ่เงินอึ้งเล็กน้อย เดาไม่ออกว่านายน้อยหน้าอ่อนปากแดง

พันขวผู้นี้คิดจะถามอะไร เขาก็บอกแล้วว่ากำลังยุ่ง ไฉนจึงไม่รีบปล่อยเขากลับไปดูแลกิจการอีก กลับได้ยินหลิวมู่ชิงถามคำถามหลายคำถาม เช่นว่า คนในสวนยกอาหารกับส่วนห้องครัวมีกี่คน แต่ละคนอายุเท่าไร มีภูมิหลังอย่างไร เป็นต้น เขาอดทนตอบคำถามไปจนครบ

"สรุปแล้วคนที่ดูแลบัญชีก็คือน้องเขยของเจ้าสินะ" ระหว่างที่หลิวมู่ชิงถาม สายตาเขามองไปที่ถ้วยชา ก่อนจะยกขึ้นมาดื่มอีกหนึ่งอย่างไม่รีบร้อน

"ใช่ เขาดูแลบัญชีควบกับจัดซื้อ บางครั้งก็ช่วยยกอาหารหรือรินน้ำชาอะไรทำนองนี้" หลงจูแซ่เฉินทำที่แข็งกร้าว ตอบอย่างรวดเร็ว

หลิวมู่ชิงพยักหน้าแล้วถามคำถามทั่วไปอีกนิดหน่อย กินเวลาไม่นานมาก ผ่านไปประมาณหนึ่งถ้วยชา* ก็จบคำถาม

"วันนี้รับกวนหลงจูเฉินแล้ว" เขาพูดพลางลุกขึ้นยืน

"นายน้อยโปรดยังเท่า ไม่กล้ารบกวนให้ท่านไปส่ง ข้าคุ้นเส้นทางดี กลับออกไปเองได้" หลงจูแซ่เฉินบอกให้นายน้อยไม่ต้องไปส่ง สารภาพตามตรง การเดินทางวันนี้เสียเวลาเปล่าจริงๆ คิดดูว่าเขาเป็นคนเก่าคนแก่ที่รับใช้สำนักหลิวเยวี่มาสามรุ่นแล้ว แม้แต่หัวหน้าสำนักหรือก็คือนายดาของหลิวมู่ชิงก็ยังต้องเกรงใจเขา แต่หนุ่มน้อยหน้าอ่อนที่เขายังขึ้นไม้ครบคนนี้ก็กลับดั่งต้นให้เขาทิ้งร้านออกมาให้ได้ ผลปรากฏว่ากลับถามแต่เรื่องไร้สาระไม่สลักสำคัญอะไรเลย!

"ไฉนถึงมีคนไม่รู้จักแยกแยะดีเลวเช่นนี้ด้วย" อู่อ๋เออร์หงุดหงิดอย่างยิ่ง

* หนึ่งถ้วยชา ใช้เปรียบถึงช่วงที่เวลาสั้นมาก บางตำราเทียบว่าประมาณ 10-15 นาที

เก็บถ้วยชาไปก็บ่นพึมพำ "อุตสำหรับเอาชาดีมา เสียของจริงๆ"

หลิวมู่ซิงไม่พูดอะไร เพียงดื่มชาในมือตัวเองเงียบๆ จนหมด

โรงเตี๊ยมเม่าเหลียงมีมาตั้งแต่สมัยตาทวดแล้ว เขาเคยแวะไปดูที่โรงเตี๊ยมหลายครั้ง ได้เห็นด้วยตาตัวเองว่าภายในโรงเตี๊ยมคึกคักมีลูกค้าไม่ขาดสาย และด้วยเหตุนี้เองเมื่อมารตามอบร้านนี้ให้ เขาก็ชอบดีใจอยู่ลึกๆ นี่กว่าจะได้ร้านมีกำไรเหมือนเมื่อปีที่แล้วอีก

ทว่าหลังจากตรวจดูบัญชีในช่วงหลายปีที่ผ่านมาอย่างละเอียดก็ต้องตกใจเมื่อพบว่ารายรับของโรงเตี๊ยมเม่าเหลียงไม่เป็นอย่างที่คาดไว้

ถูกต้อง โรงเตี๊ยมกิจการดียิ่ง แต่รายจ่ายกลับน่าตกใจอย่างเหนือคาด เทียบรายรับรายจ่ายแล้วเพียงแค่เสมอทุนเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อสรุปบัญชีปีที่แล้ว บัญชีอยู่ในสภาพขาดทุนเห็นๆ ส่วนปีนี้ก็ไม่ได้ดีกว่ากันเท่าไร จนกระทั่งถึงปัจจุบัน รายจ่ายจะมากกว่ารายรับเล็กน้อยแทบทุกเดือน หากเป็นเช่นนี้ต่อไป จนถึงตอนสรุปบัญชีปีหน้า เขาก็กล้ายืนยันว่าจะไม่เหลือกำไรเลยแม้แต่นิดเดียว

"อันเหอเล่นกับผู้ใดอยู่หรือ"

ขณะที่หลิวมู่ซิงเดินเอื่อยๆ ไปตามระเบียบทางเดินยาว พร้อมกับขบคิดเรื่องโรงเตี๊ยมไปด้วย หูก็ได้ยินเสียงหัวเราะอีกทีก็ครึกโครมดังมาจากเรือนด้านหลัง ท่ามกลางเสียงนั้นมีเสียงหนึ่งที่ดังที่สุด แค่ว่าฟังก็รู้ว่าเป็นน้องสาวเขา แต่ฟังดูแล้วเหมือนว่ารอบๆ นั้นยังมีคนอื่นอีกหลายคนพูดคุยกหัวเราะอยู่ด้วย

อู่อ๋เออร์คิดนิดหนึ่งก่อนจะตอบว่า "เหมือนจะเป็นบุตรของนายท่านสกุลเฟิงนะขอรับ ได้ยินว่าหลายวันนี้คุณหนูใหญ่สองสกุลเล่นด้วยกัน

ทุกวัน"

หลิวมู่ซิงพยักหน้าแล้วเดินไปตามทิศทางนั้น จริงด้วย เขาเกือบลืมไปเมื่อไม่กี่วันก่อนท่านลุงเฟิงพาลูกสาวมาที่นี่ พอตกกลางคืนท่านพ่อเขาก็ตามท่านลุงเฟิงออกไปข้างนอก บอกว่าอีกสัปดาห์กว่าวันจึงจะกลับมา ส่วนท่านแม่เขาก็เพิ่งบอกเมื่อคืนนี้ว่าจะไปตรวจดูสินค้าชุดหนึ่ง ไปครั้งนี้ใช้เวลาหลายวัน ก่อนไปยังกำชับเป็นพิเศษว่าให้เขาดูแลอันเหอกกับลูกสาวสุดที่รักของท่านลุงเฟิงดีๆ

'ถ้าน้องสองคนคือมากๆ ก็จับแยกกันก่อน เอาไปขังคนละห้อง อย่งไรขังเอาไว้ก็ดีกว่าให้ออกไปก่อเรื่อง'

นี่เป็นคำที่ท่านแม่บอกไว้ แต่นั่นเป็นสิ่งที่หัวหน้าสำนักหลิวเยวี่ถึงจะทำได้ เขาจะไปจับเด็กผู้หญิงสองคนมาขังไว้ได้อย่างไร อีกอย่างแค่เด็กผู้หญิงสองคนจะไปก่อเรื่องอะไรได้

เอ่อ...

หลิวมู่ซิงหยุดฝีเท้า จ้องมองลานของเรือนด้านหลังอย่างตะลึง เด็กหญิงสองคนที่รูปร่างใกล้เคียงกันกำลังร่วมแรงถือไม้ไผ่ลำยาว ร้องกรีดสลับหัวเราะ พยายามจะยื่นไม้ไผ่ให้สูงถึงง่ามกิ่งไม้ บ่ารับใช้หลายคนพากันล้อมหน้าล้อมหลังพวกนาง คอยก้ำวหน้าถอยหลังตามราวกับกลัวว่าพวกนางจะล้ม

นั่นกำลังทำอะไรอยู่ล่ะ หลิวมู่ซิงรู้สึกหางตากระตุกเบาๆ

"ไม่นึกเลยว่าจะจับยากถึงเพียงนี้"

"เราพันใยแมงมุมไว้ที่ปลายไม้ตั้งเยอะแล้ว คราวนี้ต้องติดได้แน่ๆ เอ้า เข้าใจแล้ว ทางซ้ายนั้นมีตัวเบ้อเริ่มเลย!"

เด็กหญิงทั้งสองเซไปทางขวาที่ซ้ายที่อย่างหาจุดศูนย์ถ่วงไม่ได้ แต่กลับหัวเราะร่วนชอบใจ ไม่ไผ่ยาวก็เอนไปเอนมาเช่นนั้นอยู่นานกว่าจะมั่นคง

หลิวมู่ซิงมองดูเงาร่างของเด็กทั้งสอง คนที่ใส่เสื้อสีเขียว นั่นคือน้องสาวเขา ส่วนอีกคนหนึ่งใส่เสื้อสีม่วงอ่อนน่าจะเป็นลูกสาวของท่านลุงเฟิงกระมัง เมื่อหลายวันก่อนตอนพวกเขามาถึง เขากำลังยุ่งอยู่ หลังจากนั้นก็ได้เจอหน้ากันเลย พอตอนนี้มาดูแลก็รู้สึกสนใจไม่น้อย เด็กหญิงทั้งสองคนส่วนสูงไล่เลี่ยกัน แม้กระทั่งรูปร่างก็ใกล้เคียง ล้วนมีอาจุแคลนได้ทั้งคู่ ล้วนดู...อวบอ้วนเปล่งปลั่ง

ดูไปแล้ว ทั้งบ้านสกุลหลิวและสกุลเฟิงต่างเลี้ยงดูลูกสาวได้ใช้เล่นทีเดียว! แน่หนอนว่าคงไม่ถึงกับพูดเกินไปว่าพวกนางอ้วน แต่เอาเป็นว่าไม่อาจบอกว่าพวกนางผอมได้แล้วกัน

"เป่าเป่าอย่าหัวเราะสิ เราต้องกลืนหายใจ เป่าไม่เบามือหน่อยนะ"

"ได้ เราห้ามส่งเสียง แล้วก็ห้ามขยับด้วย...ซูว์"

หลิวมู่ซิงเดินเข้าไปใกล้พวกนางอย่างเงียบเชียบ เป่าเป่า...ซื่อนี้เขาจำได้ เด็กหญิงที่ทั้งมือและปากมันแสบคนนั้น นางบอกว่าตัวเองชื่อเป่าเป่าที่แปลว่ากินอิม แต่ภายหลังเขาถึงรู้ว่าที่จริงไม่ใช่เป่าเป่าในความหมายนั้น แต่เป็นเป่าเป่าที่แปลว่าที่รักต่างหาก ชื่อเป่าเป่าแซ่เฟิงรวมเป็นเฟิงเป่าเป่า

"หนึ่ง สอง สาม เอาเลย!"

เด็กหญิงทั้งสองนับเบาๆ ด้วยเสียงกระซิบแล้วร่วมแรงกันดันไม้ไผ่ไปข้างหน้า

"ไฉ่หย่า บินไปแล้ว!"

"ไฉนพลาดอีกแล้วล่ะ!"

แทบจะจิ้งหะเดียวกันนั่น เกร่างสูงเพรียวก็พุ่งพรวดอย่างว่องไว เหยียบไม้ไผ่ไต่ขึ้นไปอย่างแผ่วเบา ขณะที่ทุกคนยังไม่ทันแน่ใจว่า เกิดอะไรขึ้นก็เห็นเกร่างนั้นตีลังกากลางอากาศ ย่างกรายลงมาเหยียบพื้น จึงค่อยเห็นว่าเป็นหลิวมู่ซิงที่ไม่รู้โผล่มาตั้งแต่เมื่อไรนั่นเอง

เขาทอບหายใจเล็กน้อย สองนิ้วหนีบจักจั่นที่เมื่อครู่บินออกไปแล้ว ถามอย่างสงสัยว่า "พวกเจ้าอยากได้ตัวนี้หรือ"

"จับได้แล้ว! จับได้แล้ว!"

"พี่ใหญ่เก่งมาก!"

หลิวอันเหอโยนไม้ไผ่ให้พวกบ่าวแล้วแย่งจักจั่นในมือเขาไป เฟิงเป่าเปาก็ยื่นหน้าเข้ามาใกล้ ทั้งสองผู้ร่อดีใจพลางมองหลิวมู่ซิง อย่างเลื่อมใส

พร้อมกับที่หลิวมู่ซิงก็มองเฟิงเป่าเป่าเช่นกัน

ใบหน้ากลมแป้นไม่ต่างกับหลิวอันเหอ สองแก้มตึงนูน แต่ดวงตาโตกว่าน้องสาวเขานิดหน่อย ผิวพรรณยังคงคล้ำเหมือนเมื่อก่อน น้อยนักที่เด็กหญิงจะคล้ำเช่นนี้ อย่างน้อยๆ บรรดาบุตรตระกูลใหญ่ที่เขาเคยเห็นมาก็ไม่มีใครตากแดดจนเป็นเช่นนี้ หลังจากนั้นดวงตาที่นับว่าโตคู่หนึ่งก็ลึกลงหลึกหลึกไปมา แคเห็นก็รู้ว่าในสมองของนางต้องกำลังทำงานลั่นไหล อยู่แน่นอน

"พวกเจ้าจับจักจั่นมาทำไม" หลิวมู่ซิงไม่เข้าใจความคิดของเด็กหญิง เอาเสียเลยจริงๆ

"จ้ะจันพวกนี้เสียงดังหนวกหู ทำให้เรานอนกลางวันไม่หลับ ข้ากับอันเหอกก็เลยจะจับพวกมันไปปล่อยที่ภูเขาด้านหลัง" คนที่ตอบคือเฟิงเป่าเป่า นางพูดจบก็ส่งยิ้มให้หลิวมู่ซิงแล้วทักทายว่า "พี่มู่ซิง"

นางได้ยินชื่อของพี่ชายหลิวอันเหอกจากปากน้องสาวมานานแล้ว ชื่อนี้ฟังดูสง่างามแบบโบราณ ไม่เหมือนชื่อของนางที่ใช้คำซ้ำกัน นางรู้สึกว่พี่มู่ซิงรูปร่างหน้าตาไม่ธรรมดา ใบหน้าขาวใส ฟันก็ขาวผ่อง ดูสะอาดสะอ้านอย่างไม่น่าเชื่อ

นางเคยได้ยินท่านพ่อบอกว่าบุรุษหน้าขาวเชื่อไม่ได้ บุรุษฟันขาวก็ทำเป็นแต่เกี้ยวพาราสีเท่านั้น! ตอนนั้นนางยังสงสัยอยู่ว่าจะไปมีบุรุษหน้าขาวฟันขาวได้อย่างไร คิดไม่ถึงว่าตอนนี้จะมีมายืนอยู่ตรงหน้าหนึ่งคน

แต่ว่า...ฟันของท่านพ่อนางเองก็ค่อนข้างขาวเหมือนกันนะ...

ลูกตาดำลึบของเฟิงเป่าเป่ากลอกไปมา ออดไม่ได้ที่จะมองพี่มู่ซิง คนนี้หลายครั้ง

หลิวมู่ซิงพยักหน้าทักทายนางอย่างสุภาพ แต่ก็ยังไม่ลืมเตือนว่า "เมื่อครู่นี้พวกเจ้าทำอันตรายมากนะ ถ้าไม่ตกใส่หัวใครจะทำเช่นไร"

เฟิงจะพูดเสร็จ เด็กหญิงทั้งสองก็หัวเราะพริตพร้อมกัน แล้วยังปิดปากหัวเราะอย่างเกินจำเป็น พร้อมกับมองกันและกันด้วยสายตาเจ้าเล่ห์ คล้ายได้ยินเรื่องน่าขันอะไรสักอย่าง

"ทำไมรี" เขาพูดอะไรน่าขำถึงเพียงนั้นหรือไ

หลิวอันเหอกหัวเราะพลางบอกเฟิงเป่าเป่าว่า "เห็นหรือไม่ ข้าบอกแล้วว่าพี่ข้าต้องพูดเช่นนี้"

"จริงด้วย เมื่อครูเจ้าเลียนแบบได้เหมือนมากเลย" เฟิงเป่าเป่าก็หัวเราะไม่หยุด

หลิวมู่ซิงชะงักไป เวลาเด็กหญิงสองคนอยู่ด้วยกันเป็นเช่นนี้เองนะหรือ เขาอดถามไม่ได้ แต่สีหน้ายังคงอบอุ่นดังเดิม น้ำเสียงก็อ่อนโยน "ถ้าพวกเจ้าไม่ชอบที่จักจั่นร้องเสียงดัง ก็เปลี่ยนที่นอนไม่ดีกว่าหรือ ห้องหนังสือทางปีกตะวันออกก็สงบดีนะ"

"ให้พี่ใหญ่ช่วยเราจับจักจั่นดีกว่าเป็นไหนๆ" หลิวอันเหอเสนอ อันที่จริงตอนแรกนางกับเฟิงเป่าเป่าลองบินขึ้นต้นไม้เพื่อไปจับแล้ว แต่ถึงอย่างไรฝีมือก็คล่องแคล่วสู้พี่ใหญ่ไม่ได้ ลองก็ครั้งๆ ก็ล้มเหลว ทำได้เพียงเขย่าใบไม้ให้ร่วงเกลื่อนพื้น

"ใช่ พี่มู่ซิงต้องจับได้มือละตัวแน่ๆ" เฟิงเป่าเป่าสนับสนุนทันที

หลิวมู่ซิงหัวเราะเสียงปร่า เมื่อครูก็แค่ลองทำชั่วคราวชั่วคราวเท่านั้น จะให้เขาเสียเวลามาจับจักจั่นอยู่ที่นั่นทั้งวันได้อย่างไร "จับไปปล่อยเดี๋ยวก็บินกลับมาอีก ไม่มีประโยชน์หรอก"

เดิมทีเด็กสองคนก็ไล่จับจักจั่นจนหน้าใจแล้ว พอได้ยินเช่นนี้ ก็บังเกิดความคิดใหม่ขึ้นมาทันที

"เช่นนั้นเราไปจับกระรอกที่ภูเขากันก็ได้"

"ดีเลย รีบไปเถอะ"

หลิวมู่ซิงเห็นท่าทางกระตือรือร้นพร้อมออกรบของพวกนางแล้วก็ขำกำชับว่า "ถ้าจะไปภูเขาด้านหลังต้องกลับมาก่อนฟ้ามีดนะ อุเออร์เจ้าก็ตามไปด้วย พาคนไปมากหน่อย"

"เจ้าค่า!" หลิวอันเหอกับเฟิงเป่าเป่าตอบเป็นเสียงเดียวกันอย่างฮึกเหิม

เปี่ยมพลัง พลังเสียงกลบเสียงของอู่เอ๋อร์ไปเสียสนิท

หลิวมู่ซิงพยักหน้า หมุนตัวเตรียมจะเดินไป แต่แล้วก็หยุดหันมาสั่งน้องสาวว่า "อันเหอ เย็นนี้มากินข้าวกับพี่นะ เป้าเป้า* ก็มาด้วยนะ"

เขาพูดไปตามธรรมชาติโดยไม่ได้คิดอะไร แต่คิดไม่ถึงว่าพอจบประโยคนี้อีกกลับเรียกเสียงหัวเราะดังสนั่นจากสาวน้อยทั้งสองอีกครั้ง แถมยังหัวเราะชนิดงอหน้างอหลัง น้ำตาแทบจะไหลออกมาอยู่รอมร่อ

คราวนี้จะไร้อีกละ หลิวมู่ซิงมองหน้าพวกนางอย่างเอือมระอา

"เป้าเป้า! น่าขันนัก เหมือนซาลาเปาเนื้อ ซาลาเปาผัก ซาลาเปาหมู อยากรู้อย่างนั้นแหละ" หลิวอันเหอหัวเราะดังอ พูดยกกี๋ฟ่งเป้าเป้าไปด้วย

"เป้า...เป้า! ฮ่าๆ ไม่เคยได้ยินใครเรียกอย่างนี้มาก่อนเลย เป้าเป้า เป้าเป้า ฟ่งเป้าเป้า ฟังดูเหมือนซาลาเปาร่อยๆ เลยนะ" ฟ่งเป้าเป้าก็เรียกตัวเองหลายครั้ง ซบใจจนหน้ายี้มตาหยีไปหมด

คนทั่วไปต่างเรียกนางว่าเป้าเป้าหรืออาเป้าตามบิดาของนาง ส่วนท่านแม่เรียกนางว่าเป้าเอ๋อร์ ตอนเด็กๆ นางคิดมาตลอดว่าชื่อตัวเองมีความหมายว่ากินอิมอย่างที่บิดาบอก ตอนหลังพอได้เรียนหนังสือแล้วถึงรู้ว่าถูกบิดาแกล้งหยอก กินอิมอะไรกัน ที่จริงแล้วคือเปาจากจินหยวนเป้า** ต่างหากละ!

หลิวมู่ซิงหลับตาเบาๆ ขณะที่เสียงหัวเราะลั่นของสองสาวชัดเจนข้างหู เขาเริ่มเข้าใจแล้วว่าเหตุใดท่านแม่ถึงบอกว่าให้จับพวกนางแยกออกจากกันได้ คงเป็นเพราะสาวน้อยสองคนนี้ส่งเสียงเจี๊วจ้าว

* 'เป้า' ในคำเรียก 'เป้าเป้า' หมายถึงซาลาเปา

** จินหยวนเป้า หมายถึงแท่งเงินก้อนรูปร่างคล้ายเรือ

รบกวนนางไม่หยุดเป็นแน่

"เช่นนั้นต่อไปจะเรียกเจ้าว่าเป่าเป่าแล้วกัน" เขามองเด็กหญิง
ผิวคล้ำตัวกลมที่ยังคงยิ้มแป้น

เพิงเป่าเป่าสายหัดดิก "พี่มูซิงเรียกว่าเป่าเป่าเถอะ ฟังแล้วเพราะดี"

"เป่าเป่า! เป่าเป่า!" หลิวอันเหอเรียกติดกันหลายครั้ง

คนที่ถูกเรียกยื่นมือไปปิดปากนางแล้วแย้งว่า "ไม่ให้เจ้าเรียก! นี่เป็น
ชื่อที่พี่มูซิงเรียกก่อน ให้พี่มูซิงเรียกได้คนเดียวเท่านั้น"

"ไม่รู้ล่ะ! ข้าจะเรียกซะอย่าง!" หลิวอันเหอดึงมือนางออกแล้วลงมือ
จกจ๊กอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว

เพิงเป่าเป่ากรีดร้องเสียงแหลมลึกพักก็ลงมือตอบโต้ และแล้ว
เด็กสองคนก็คว้าตัวอีกฝ่ายไว้แล้วจกจ๊กกันไปมา หลิวมูซิงรีบถอยห่าง
ออกมาหลายก้าวเพื่อไม่ให้โดนลูกหลง

เป่าเป่า มั่นนำหัวเราะขนาดนั้นเขี้ยวหรือ ชื่อที่ซ้ำกันสองเสียงก็เรียก
อย่างนี้เหมือนกันหมดไม่ใช่หรือไง เขาสายศิระชะ ไม่อยู่ร่วมวงกับสาวน้อย
สองคนอีก หันไปกำซับอู๋เออร์สั้นๆ ว่าให้จับตาดูพวกนางไว้ แล้วเดินลี้ว
ตรงไปยังห้องหนังสือ

ซาลาเปาเนื้อ ซาลาเปาผัก ซาลาเปาหมู แล้วก็ซาลาเปาเพิง
อย่างนั้นนี่

ฟังดูคล้ายซาลาเปาที่ห่อตีนไก่* ซอบกล แต่นี่คงเป็นรายการอาหาร
ที่ชวนให้คนงุนงงเป็นแน่ ระหว่างที่คิด มุมปากของหลิวมูซิงก็หยักยิ้มขึ้น
บางเบาแทบไม่สังเกตเห็น

* 凤爪 แปลตรงตัวว่าตีนหงส์ หมายถึงตีนไก่ที่นำมากินเป็นอาหาร

2

โรงเตี๊ยมเมาเหลียงเป็นโรงเตี๊ยมเก่าแก่ที่มีผู้คนขวักไขว่ ตั้งอยู่บนถนนใหญ่ของเมืองหยางโจว ห่างออกไปไกลระยะหนึ่งก็มีโรงเตี๊ยมตั้งอยู่เช่นกัน แม้หน้ากว้างของอาคารจะไม่กว้างเท่าโรงเตี๊ยมเมาเหลียง แต่ก็ยังเป็นร้านที่มีสามชั้น และยังมีห้องส่วนตัวไว้รับรองแขก การจัดวางเครื่องเรือนต่างๆ ก็ล้วนใกล้เคียง

หลิวมุซิงนั่งอยู่ในห้องส่วนตัวชั้นสาม จิบชาพลางมองไปทางโรงเตี๊ยมเมาเหลียงที่อยู่ฝั่งตรงข้าม ประมาณหนึ่งเค่อ* หลังจากนั้นครูเณรสองคนก็เดินหัวเราะคิกคักกันออกมาจากโรงเตี๊ยม ในมือยังถือห่อกระดาษเคลือบน้ำมันมาด้วยห่อหนึ่ง พอเดินพ้นออกมา ก็สาวเท้ามาทางโรงเตี๊ยมที่เขาอยู่อย่างรวดเร็ว

หลิวมุซิงเห็นดังนั้นก็อดขันไม่ได้ ไม่นานก็ได้ยินเสียงฝีเท้าตึงๆ ดังๆ

* เค่อ หน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณสิบห้านาที

ดังไกล้เข้ามา

"พี่ใหญ่!"

"พี่มูซิง!"

"พวกเรากลับมารายงานตามคำสั่งแล้ว!"

หลิวอันเหอกับเฟิงเป่าเป่าแย่งกันเรียกคนละที่สองที่ จนมาจับพร้อมกันที่ประโยคสุดท้าย เสียงใสแจ้วกังวาน

"พอๆ คนทั้งโรงเตี๊ยมได้ยินความลับของเราหมดแล้ว" หลิวมูซิงกลั้นยิ้มเอาไว้ เรียกให้ทั้งสองคนปิดประตูเข้ามานั่งที่ แล้วรอฟังรายงานของพวกนาง

"ข้าพุดก่อน ในส่วนยกอาหารมีทั้งหมดสิบคน นอกจากนี้หลงจู๋เงินก็ควบน้ำที่ยกอาหารด้วย ฮูหยินกับลูกชายของเขาก็นำช่วยต้อนรับแขกเหมือนกัน ทุกคนวิ่งไปวิ่งมาวิ่งขึ้นวิ่งลง ตะโกนไปตะโกนมา คึกคักสุดๆเลย" หลิวอันเหอพุดก่อน

เฟิงเป่าเป่าพุดต่อทันที "ให้ข้าพุดบ้าง ข้ากับอันเหอแกล้งทำเป็นเดินหลงเข้าไปดูในห้องครัว ช่างในมีแปดคน สามคนทำครัว อีกสามคนหั่นผักล้างผัก แล้วก็อีกสองคนล้างถ้วยชาม"

"ดีมาก พวกเจ้าสังเกตได้ละเอียดดีมาก" หลิวมูซิงพยักหน้า ถึงแม้ข้อมูลเหล่านี้เขาจะสืบรู้มาก่อนหน้าแล้ว แต่ก็ยังต้องมอบคำชมให้พวกนาง

สองสามวันมานี้เขาเห็นว่าสาวน้อยทั้งสองคนเล่นทุกอย่างที่สามารถเล่นได้จนครบแล้ว เมื่อวานเริ่มร้องงอแงขอออกไปเที่ยวเล่นข้างนอก เขาขบคิดดูก็ตัดสินใจมอบหมายงานให้พวกนางทำหนึ่งเพื่อฆ่าเวลา สองคือเขาจะได้จับตาดูให้ปลอดภัยด้วย

"พี่ใหญ่ นี่คือขนมไหว้พระจันทร์ของโรงเตี๊ยมเมาเหลียง เราซื้อมา
ไล่ละชิ้น เดี่ยวตอนเย็นเรามาลองชิมกันนะ" หลิวอันเหอวางห่อกระดาษ
เคลือบน้ำมันในมือลงบนโต๊ะ

"อันเหอ เจ้าแสดงความเห็นตอนเราลองกินกับข้าวหน่อยลิจิ เจ้า
เชี่ยวชาญเรื่องรสชาติอาหารดี ช่างกินดูแล้วก็คล้ายๆ กันหมด ไม่รู้จะ
เปรียบเทียบให้ละเอียดอย่างไร" เฟิงเป่าเป่าพูดด้วยสีหน้าจริงจัง

หลิวมู่ซิงพยักหน้า น้องสาวของเขาคนนี้ถูกเลี้ยงดูที่เป่ย์จิงอย่างดี
จนสัมผัสเรื่องการกินว่องไวมาก หากพอครัวแอบซุ่มขึ้นตอนไปแม้แต่
ขั้นตอนเดียวนางก็ยังจับได้

"เมื่อครูู้ข้ากับเป่าเป่าสั่งกับข้าวสามอย่างที่เหมือนกับที่เรากิน
ตอนเที่ยงที่นี่ หากพูดถึงฝีมือการปรุง ทั้งสองร้านก็พอสูสีกัน แต่เรื่อง
วัตถุดิบมีข้อแตกต่างเล็กน้อย"

หลิวอันเหอเห็นทั้งสองคนจ้องมองตนเป็นตาเดียวก็อดตื่นเต้นไม่ได้
ยัดตัวนั่งตรงขึ้นมาแล้วอธิบายอย่างละเอียด "อย่างเช่นปูนี่ลอกกระดอง
ปูของโรงเตี๊ยมเมาเหลียงคุณภาพด้อยกว่า มันปูก็อยู่ได้ไม่ทันถึงเที่ยง
ส่วนไข่แดงที่ราดนี้พร้อมกับปูก็น้อยกว่าที่นี่หนึ่งหรือสองฟอง จากนั้น
ก็เป็นชาหุ่มรมควันตุ๋น ชาหุ่มของโรงเตี๊ยมเมาเหลียงถึงแม้จะใช้ชาหุ่ม
จินหว่าชั้นดีเหมือนกัน แต่ปริมาณน้อยกว่าที่นี่ย่างเห็นได้ชัด ฉะนั้น
จึงทำให้กลิ่นหอมไม่เพียงพอ แล้วก็ข้าวผัดจานนี้อีก ทั้งเนื้อหอยกาบ
กับเอ็นหอยตากแห้งใส่เนื้อมาก กลับเอาเต้าหู้แห้งหั่นเต๋าใส่แทน ก็เลย
กินไม่ได้รสชาติเลย"

"ราคาของอาหารสามจานนี้เท่ากันทั้งสองร้าน ก็หมายความว่า

โรงเตี๊ยมเมาเหลียง..." เฟิงเป่าเป่ากลอกตาไปมา แล้วกลอกกลับมามอง
สองพี่น้องหลิวมุซิงและหลิวอันเหอ

กลับเห็นหลิวมุซิงยืนนิ้วชี้เรียวยาวมาวางบนปาก สายหัวเบาๆ
พลางพูดเสียงต่ำว่า "ข้อสรุปต่อนืออย่าพูดต่อไปอีกเลย ถือเสียว่า
เห็นแก่หน้าข้า"

เฟิงเป่าเป่ากับหลิวอันเหอสบตากัน ทั้งสองเป็นเด็กหญิงที่เฉลียวฉลาด
หัวไว เข้าใจในทันใดว่าถึงอย่างไรโรงเตี๊ยมเมาเหลียงก็เป็นของสำนัก
หลิวเยี่ย ไม่อาจโพนทะนาเสียงดังว่าโรงเตี๊ยมแห่งนี้ 'โก่งวัดฤติบ' ต้อง
ระวังกำแพงมีหูประตูดมีช่อง!

พวกนางหัวเราะอย่างมีเลศนัย เฟิงเป่าเป่าลดเสียงลงต่ำเลียนแบบ
หลิวมุซิง ดวงตากลอกไปมาครู่หนึ่งก็กระซิบว่า "ข้ารู้แล้ว พูดไม่ได้"

หลิวมุซิงหัวเราะออกมา อัดไม่ได้ที่จะยื่นมือไปเชกหน้าผาก
เฟิงเป่าเป่าที่หนึ่งแล้วว่าอย่างเอ็นดู "คุณหนูน้อยตัวร้าย"

"คุณหนูน้อย?" หลิวอันเหอปิดปากหัวเราะ

เฟิงเป่าเป่าหน้าแดงหูร้อนทันที ได้อย่างโมโห "เจ้าเองก็เหมือนกัน
นั่นแหละ!"

"เมื่อครูพี่ใหญ่พูดถึงเจ้าคนเดียว แสดงว่าเจ้าเหมือนคุณหนูน้อย
มากกว่า คุณหนูน้อยเป็นเด็กดีนะ เดี่ยวพี่สาวจะซื้อน้ำตาลให้กิน"
หลิวอันเหอพูดพลางเลียนแบบอากัปกริยาของหลิวมุซิงเมื่อครู ยื่นมือ
ไปเชกหน้าผากเฟิงเป่าเป่าเช่นกัน

เฟิงเป่าเป่าหน้าแดงก่ำ ทั้งอายทั้งโกรธ "เราอายุเท่ากัน เจ้ากล้า
เอาเปรียบข้า นิสัยไม่ดี!"

หลิวมู่ซิงเห็นทั้งสองคนเริ่มตีกันอีกครั้ง อีกทั้งสาเหตุยังมาจากการที่เขาเรียกเฟิงเป่าเป่าว่าคุณหนูน้อยด้วย ช่วงขณะนั้นก็เกิดความรู้สึกกระดากใจขึ้นมา อันที่จริงเมื่อครูนี้อีกก็แค่รู้สึกวาท่าทางที่เฟิงเป่าเป่ากลอกตาหลุกหลิกอย่างซุกซนดูน่าเอ็นดูจนอยากจะเชกหัวนางสักที ส่วนที่เรียกว่าคุณหนูน้อยนั้นก็ไต่ยืมมาจากมารดาของเขา เขาก็แค่พูดออกไปโดยไม่ได้คิดอะไรมาก ไม่รู้เลยว่าจะทำให้นางอับอายถึงเพียงนี้

เด็กหญิงสองคนโต้เถียงกันเสร็จก็เริ่มจุกจิกกันและกัน หลิวมู่ซิงรีบสั่งให้คนรินน้ำชายกขนมมาให้ จึงทำให้พวกนางทั้งสองสงบลงได้ในที่สุด

"พี่ใหญ่ ข้าจะไปเวจ" หลิวอันเหอแลบลิ้นพูดอย่างอาย ๆ

"ให้ข้าไปด้วยหรือไม่" เฟิงเป่าเป่าถาม

"ไม่ต้องหรอก เจ้าอยู่นี้แหละ" หลิวอันเหอหน้าแดงเรื่อรีบเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

หลิวมู่ซิงสั่งให้หญิงรับใช้สูงอายุคนหนึ่งตามไปด้วย จากนั้นก็กลับมานั่งที่รินน้ำชาให้เฟิงเป่าเป่า

"อิจจอันเหอนัก มีพี่ชายนี้จริง ๆ" เฟิงเป่าเป่าเห็นหลิวมู่ซิงดูแลเอาใจใส่น้องสาวอย่างใกล้ชิดก็โพล่งออกมาอย่างยังไม่อยู่

หลิวมู่ซิงกำลังรินชาอยู่ พอไต่ยืมก็อดยิ้มไม่ได้ "เป่าเป่าไม่มีพี่ชายพี่สาวหรือ"

"ข้าเป็นคนโตสุด นอกนั้นยังมีน้องชายอีกสองคน เอ้อ แต่ข้ามีศิษย์พี่เยอะแยะ" ทว่าบรรดาศิษย์พี่ทั้งหลายก็ไม่มีใครเหมือนกับหลิวมู่ซิง นางมองดูเขาเปิดฝาครอบกาน้ำชา บรรจงเปลี่ยนใบชาแล้วเติมน้ำร้อน

อย่างพิถีพิถัน ที่ทำการชงชาทั้งดงามน่ามองถึงเพียงนี้ มิน่าเล่าชาที่ต้มออกมาถึงได้หอมเป็นพิเศษ ไม่เพียงเท่านั้น พี่มูซิงยังใช้ระดับเสียงน่าฟังเรียกนางว่าเปาเปาด้วย โดยเฉพาะคำว่าเปานั้นแผ่วเบาทางเสียงยกขึ้นเล็กน้อย ฟังแล้วยิ่งเสนาะหูเข้าไปใหญ่

เปาเปา! คิก ยิ่งเรียกยิ่งฟังก็ยิ่งสนุก เหตุใดเมื่อก่อนถึงไม่เคยคิดว่าให้ทุกคนเรียกนางแบบนี้ละ

"ศิษย์พี่?" เขาเงยหน้ามองนาง

เฟิงเปาเปารีบเก็บความปิติยินดีในส่วนลึกของใจแล้วพยักหน้าอย่างเคร่งขรึม "ท่านพ่อท่านแม่เข้ารับลูกศิษย์มาอยู่ด้วยหลายคน แต่ละคนแก่กว่าข้าไม่กี่ปี ได้ยินมาว่าหลังจากข้าเกิดไม่นานก็รับเข้ามาแล้ว"

"ฉะนั้นเปาเปาก็เลยเรียนวรยุทธ์ตามพวกเขาสินะ" เขาเคยได้ยินท่านพ่อท่านแม่เล่าให้ฟังคร่าวๆ ว่าไม่รู้ท่านลุงเฟิงกับภรรยาคิดอะไรถึงชอบรับศิษย์เข้ามาถ่ายทอดวรยุทธ์ มิน่าเล่าเมื่อก่อนเขาถึงเคยได้ยินคนเรียกท่านลุงเฟิงว่าอาจารย์

"อ้อ แต่ข้าไม่สนใจวรยุทธ์หรอกนะ" นางย่นจมูก

"แล้วเปาเปาสนใจอะไรละ" เขาถามไปตามเรื่องตามราว เบนความสนใจไปมองที่บานประตู สงสัยว่าเหตุใดบานนี้ห้องสาวถึงยังไม่กลับมาอีก

ไม่เหมือนกับหลิวมูซิงที่ใจลอยคิดเรื่องอื่น เฟิงเปาเปานั้นกลับตั้งใจอย่างยิ่ง พอนางได้ยินคำถามนั้นก็ดึงกระบี่สั้นเล่มหนึ่งออกจากรองเท้ายาวมาวางไว้บนโต๊ะแล้วพูดอย่างคึกคักว่า "ข้าชอบเล่นอันนี้!"

หลิวมูซิงจึงไปเล็กน้อย จ้องมองกระบี่สั้นประดับอัญมณีที่วางอยู่

บนโต๊ะ

"นี่เจ้าทำเองหรือ" หลิวมู่ซิงลูบคลำอัลญุมณีนบนฝักกระป๋โดยไม่รู้ตัว เห็นเฟิงเป่าเป่าพยับหน้า เขาก็ถามต่ออย่างแปลกใจ "เหตุใดเจ้าถึงอยากทำของพวกนี้ล่ะ"

"เรื่องนี้ว่าไปก็น่าขัน ตอนยังเล็กข้าตามท่านพ่อมาเยี่ยมสหาย แล้วบังเอิญไปเห็นกระป๋สันที่ดังมากของพี่ชายคนหนึ่ง บนฝักกระป๋นั้น มีอัลญุมณีสีแดงหนึ่งเม็ด ตอนนั้นข้าเห็นแล้วชอบจริงๆ น่าเสียดายที่พี่ชายคนนั้นไม่ยอมให้ยืมเล่น พอกลับบ้านข้าก็เลยเอาสร้อยคอของท่านแม่กับกระป๋สันมาทำเล่นเองซะเลย" เฟิงเป่าเป่าบอกเล่าที่มาอย่างกระตือรือร้น แต่กลับสังเกตเห็นว่าหลิวมู่ซิงสีหน้าเปลี่ยนไป คล้ายกระอักกระอ่วนแต่ก็อยากหัวเราะในคราเดียว นางเองก็เป็นคนหัวไวอยู่แล้ว ครูเดียวก็เข้าใจทันที แลบลิ้นออกมาหัวเราะแห้งๆ แล้วส่ายศีรษะ

หลิวมู่ซิงหัวเราะออกมาแล้วถามอย่างเย้ยๆ "พี่ชายใจแคบคนนั้นก็คือข้าใช่หรือไม่"

"พี่มู่ซิง ข้าไม่ได้ตั้งใจนะ ผ่านมาตั้งหลายปีแล้ว ข้าจำได้แค่ว่าตอนนั้นเห็นกระป๋สันที่ดังมาก รายละเอียดทุกอย่างอื่นข้าลืมไปหมดแล้วล่ะ" เฟิงเป่าเป่าพูดพลางซ่อนหน้าขึ้นมองเขาอย่างประหม่น

สวรรค์มาทดสอบได้เลยว่านางไม่ได้มีเจตนาจริงๆ นางจะไปรู้ได้อย่างไรว่า 'พี่มู่' คนนั้นที่แท้ก็คือหลิวมู่ซิง ตอนนั้นก็กลับมาพูดถึงเรื่องไม่เป็นเรื่องอย่างการไม่ยอมให้ยืมกระป๋ต่อหน้าเจ้าตัว ช่างน่าขายหน้าจนอยากจะซุกหลุมหลบเสียให้ได้

"นอกจากกระป๋สัน เรื่องอื่นเจ้าลืมไปหมดแล้วจริงๆ หรือ" หลิวมู่ซิง

ถามยิ้มๆ ด้วยน้ำเสียงหยอกล้อ

"จริงสิ!" เฟิงเป่าเปาตอบเสียงดังฟังชัด แต่แล้วครู่เดียวก็กลอกตาลดเสียงพูดว่า "อันที่จริงก็ไม่ได้ลืมหมดจดถึงเพียงนั้นหรอก ข้ายังจำได้ว่าหลังจากท่านเห็นหนูแล้วก็..."

หลิวมู่ซิงถลึงตาเล็กน้อย ยกนิ้วชี้กดริมฝีปากอย่างรวดเร็ว

เฟิงเป่าเปาเห็นดังนั้นก็ปิดปากหัวเราะ จากนั้นก็ขยับเข้าไปย่ำเสียงเบาว่า "ข้ารู้แล้ว พูดไม่ได้"

"ใช่ เรื่องนี้ก็พูดไม่ได้" เขายกมุมปากยิ้มชนิดหนึ่ง ดวงตาเต็มไปด้วยแวววับ

"ข้ากลับมาแล้ว" หลิวอันเหอผลึกประตูเข้ามา มองคนทั้งสองอย่างประหลาดใจ "คุยอะไรกันอยู่ ไฉนท่าทางลับๆ ล่อๆ"

"ไม่มีอะไร" เฟิงเป่าเปาเก็บกระบี่สั้นใส่คืนที่ข้างรองเท้า "แค่ให้พี่มู่ซิงดูกระบี่สั้นอัญมณีเล่มนั้นนะ"

"พี่ใหญ่ก็คิดว่างามใช่หรือไม่ เจ้าบอกว่าจะทำให้ข้าเล่มหนึ่งอย่าลืมนะ!" ประโยคที่สองหันไปพูดกับเฟิงเป่าเปา หลิวอันเหอเข้ามาแกว่งแขนนางไปมาพลางกำชับให้นางไม่ลืมสัญญาอย่างออกอื้อ

"ไปเถอะ เราออกมาตลอดทั้งปายแล้ว สมควรกลับบ้านได้" หลิวมู่ซิงลุกขึ้นยืน

ทั้งสามคนเดินออกมานอกโรงเตี๊ยม

ก่อนขึ้นรถม้า หลิวมู่ซิงเหลือบมองไปทางโรงเตี๊ยมเฝ้าเสียงแวบหนึ่ง หยุดฝีเท้าแล้วหันกลับไปพิมพ์้าสั่งผู้ติดตามที่อยู่ด้านหลัง

"ขอรับ" คูเอ๋อรีบคำสั่งแล้วเดินออกไปเร็วรี

"พี่ใหญ่ ท่านให้อู๋เออร์ไปทำอะไรหรือ เกี่ยวข้องกับโรงเตี๊ยมเมาเหลียงหรือไม่" ขณะอยู่ในรถม้า หลิวอันเหอก็จ้องมองหลิวมู่ซิงอย่างสงสัย ไม่เพียงแต่นาง แม้กระทั่งเฟิงเป่าเป่าก็ยังแสดงสีหน้าอยากรู้

"ข้าไม่ยกฐานะความอยากรู้อยากเห็นของพวกเขาเจ้าจะมากถึงเพียงนี้" หลิวมู่ซิงยิ้มให้ใบหน้าอ้วนกลมสองดวงตรงหน้า

"วันนี้ข้ากับอันเหอถือว่ามีส่วนร่วมในเรื่องนี้แล้ว ย่อมต้องใส่ใจผลลัพธ์ต่อจากนี้" เฟิงเป่าเป่าก็ชักต่อ ได้รับมอบหมายภารกิจสำคัญอย่างการไปสืบข่าวคราวเป็นครั้งแรก ถึงอย่างไรก็ไม่อาจเมินเฉยได้

หลิวมู่ซิงเลิกม่านขึ้นมามองดูโรงเตี๊ยมเมาเหลียงที่มีผู้คนเดินเข้าเดินออกแล้วพูดต่อว่า "ให้อู๋เออร์ไปสืบดูว่าโรงเตี๊ยมเมาเหลียงติดต่อกับวัตถุดิบอาหารกับผู้ใด เท่านั้นแหละ"

"อ้อ" เฟิงเป่าเป่ากับหลิวอันเหอส่งเสียงรับพร้อมกัน เจียบไปพักหนึ่งก็หันมามองหลิวมู่ซิงราวกับนึกอะไรขึ้นได้

"พี่ใหญ่สงสัยว่าจะมีคนเล่นไม่ซื่ออยู่นั้นรี"

"พี่มู่ซิงสงสัยว่าการจัดซื้อมีปัญหาหรือ"

เด็กหญิงทั้งสองผลัดกันซักถามคนละประโยค

หลิวมู่ซิงหัวเราะนิดหนึ่ง ไม่ได้อธิบายต่อ เพียงแต่ตบตัวรถเบาๆ ส่งสัญญาณให้คนขับออกเดินทางได้ "ไปเถอะ กลับบ้านได้แล้ว"

จะว่าไปวันนี้คุณหนูน้อยทั้งสองคนก็แสดงผลงานได้ดีกว่าที่คาดไว้ คราวนี้เขายืนยันได้แล้วว่าปัญหาของโรงเตี๊ยมเมาเหลียงอยู่ที่ไหน ตอนนี้นางานด่วนที่ต้องบริหารจัดการก็คือตรวจสอบที่ไปของเงินจัดซื้อก้อนโตในแต่ละเดือน เขาไม่เคยสังเกตเห็นเลยว่าวัตถุดิบอาหารจ่ายไปมาก แต่กลับ

นำมาทำอาหารน้อย มีน้ำเล่าถึงชายดิบขายดีแต่ขาดทุนทุกเดือน!

ยามบ่ายที่แสนสงบ ในห้องหนังสือใหญ่อันโอโง่งของสำนัก
หลิวเยวี่ เด็กหญิงสองคนนั่งวงง่วนเคียงข้างกันบนเก้าอี้ยาวหลังฉาก
บังลม เพื่อไม่ให้คนข้างๆ ตกลงไป ทั้งคู่จึงใช้ขาเกี่ยวอีกฝ่ายไว้

"ห้องหนังสือนี้เรียบจริงๆ ด้วย" เฟิงเป่าเป่าเล่นกระป๋องอันอึดอัด
สุดที่รัก นิ้วคลึงไปมาบนอึดอัดที่ติดอยู่บนฝัก

"ใช่ เราจะได้นอนกลางวันสบายๆ แต่น่าเสียดายที่พรุ่งนี้เจ้าก็กลับ
แล้ว" หลิวอันเหอหยิบผ้าเช็ดหน้าสีขาวยื่นมาวางแปะบนหน้า ดวงตา
ยังคงปิดอยู่

"ไม่อย่างนั้นเจ้าก็ตามข้ากลับไปอยู่ด้วยกันสักพักสิ แถวบ้านข้า
มีทั้งภูเขาแม่น้ำ มีที่ให้เล่นเยอะเลย" เฟิงเป่าเป่าเองก็ไม่อยากจาก
สหายใหม่คนนี้อย่างนัก ที่บ้านนางมีแต่บุรุษ นานๆ ที่จึงจะมีสหายหญิง
เหมือนหลิวอันเหอ

"กว่าข้าจะได้กลับมาบ้านก็แทบแย่ เลยอยากอยู่ที่บ้านนานๆ หน่อย
นะ" หลิวอันเหอดึงผ้าเช็ดหน้าบนหน้าออกแล้วถอนหายใจหนักๆ นาง
ชอบท่านพ่อท่านแม่กับพี่ชาย ถึงแม้จะชอบเฟิงเป่าเป่ามากเช่นกัน
แต่นางยังไม่อยากออกไปจากบ้านตอนนี้

"ถึงอย่างไรปีหน้าข้าก็มาใหม่ล่ะ ท่านพ่อบอกว่าต่อไปนี้ทุกปีที่มา
ที่นี่ก็จะพาข้ามาด้วย" เฟิงเป่าเป่าพูด เด็กหญิงทั้งสองนัดหมายว่าจะ
เจอกันใหม่ปีหน้า แล้วคล้องแขนพูดคุยกันอีกพักหนึ่ง จู่ๆ เฟิงเป่าเป่า
ก็ถามว่า "อันเหอ ตอนเจ้าอยู่เป่ย์จิง มีคนที่ชอบหรือไม่"

ดวงตาที่เดิมที่ปิดอยู่ของหลิวอันเหอเปิดขึ้นมาในทันใด มอง
เฟิงเป่าเป่าด้วยสีหน้าประหลาด เอ่ยถามว่า "โน่นจู่ๆ พุดถึงเรื่องนี้ละ"

เฟิงเป่าเป่ากลอกดวงตาใสกระจ่าง ท่าทางทะเล้นอย่างยิ่ง จากนั้น
ก็ยื่นปากพุดว่า "เจ้าตอบข้ามาก่อนสิ ตกลงว่ามีหรือไม่"

หลิวอันเหอชะงักไป ครุ่นคิดอยู่ครู่ใหญ่ก็ตอบตะกุกตะกักว่า "ที่จริง
ข้าเองก็ไม่รู้เหมือนกัน"

"เช่นนั้นก็แสดงว่ามีนะสิ" เฟิงเป่าเป่าลุกขึ้นมามองนาง

"ก็บอกว่าไม่รู้ไงเล่า!" หลิวอันเหอวางผ้าเช็ดหน้ากลับไปบนหน้า
แล้วพึมพำว่า "ยังไม่ถึงเวลาออกเรือนสักหน่อย ก่อนหน้านั้นก็ยังมีเวลา
เลือกได้อีก!"

"อ้อ?" เฟิงเป่าเป่าอุทานเสียงเกินจริงพร้อมกับหยิบผ้าเช็ดหน้าของ
นางออกแล้วชักใช้ว่า "แสดงว่าคนที่เจ้าชอบไม่ได้มีแค่คนเดียว?"

"ไม่ใช่อย่างนั้น" หลิวอันเหอรีบโต้แย้ง "ที่จริงข้าไม่รู้หรือว่าชอบ
คนคนหนึ่งเป็นความรู้สึกอย่างไร เป่าเป่า เจ้ารู้หรือ"

เฟิงเป่าเป่ามองหน้านาง เอียงคอเล็กน้อย พักใหญ่ก็ส่ายหน้า
"ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน"

"ก็ถูกแล้วไง เจ้าเองก็ไม่รู้ ตอนนี้อมาพุดเรื่องนี้ออกจะเร็วเกินไปหน่อย"
หลิวอันเหอรวบรัดหาข้อสรุป

"จะบอกอะไรให้" เฟิงเป่าเป่าลดเสียงลง ดวงตากลอกไปมา ท่าทาง
มีลึบลมคมใน

"อะไรหรือ" หลิวอันเหอยื่นหน้าเข้าไปใกล้แล้วกระซิบถาม ใบหน้า
เปี่ยมด้วยการรอคอย

"ศิษย์พี่แปดนัดหมายเข้าไปห้องเที่ยวในยุทธจักรด้วยกัน เขาบอกว่าจะมีแต่ข้ากับเขาสองคน"

หลิวอันเหอดวงตาทอประกาย น้ำเสียงตื่นเต้น "หนีไปด้วยกันหรือ"

"ไม่ใช่ละ ศิษย์พี่บอกว่าถ้าข้าตกลงเขาจะไปพบกับท่านพ่อท่านแม่ โธ่ ข้าก็บอกไม่ถูก สรุปว่าข้ายังไม่ได้ตอบตกลง ศิษย์พี่บอกให้ข้าค่อยตอบ เขาหลังจากนี้อีกสี่ปี"

"ศิษย์พี่แปดของเจ้าชอบเจ้าหรือ" หลิวอันเหอซึ่งจู่โจมถามนาง

เฟิงเป่าเป่าส่งเสียงหัวเราะคิกคัก พยักหน้าอย่างอายๆ และเก๋อเงิน "ทุกคนก็พูดกันอย่างนั้น ข้าก็คิดว่าน่าจะใช่"

"แล้วเจ้าชอบเขาหรือไม่"

"...ไม่รู้สิ" แม้จะรู้สึกว่าจะเวลามีคนชอบจะเขินๆ อยู่บ้าง แต่นอกจากนี้แล้วก็เหมือนจะไม่มีความคิดอื่นได้อีก

เด็กหญิงทั้งสองมองหน้าอีกฝ่ายแล้วหัวเราะพริตออกมาพร้อมกัน

"ไม่รู้ๆ เราสองคนต่างไม่รู้เหมือนกัน!" หลิวอันเหอหยิบผ้าเช็ดหน้ามาเล่นอยู่ครู่หนึ่ง จู่ๆ ก็พูดเสียงขึงขัง "เจ้าอย่าไปชอบศิษย์พี่แปดเลย มาแต่งกับพี่ชายข้าดีกว่า เราจะได้เจอกันบ่อยๆ อย่างไรเล่า"

เฟิงเป่าเป่าแยงผ้าเช็ดหน้ามาแล้วถามอย่างแปลกใจ "พี่มุซิงยังไม่หมั้นหมายหรือหรือ"

"ยังนะ ท่านพ่อบอกว่าเรื่องแต่งงานไม่อาจกำหนดสุ่มสี่สุ่มห้าได้ ถ้าหากตอนหลังนึกเสียใจขึ้นมาแล้วยกเลิกจะยุ่งยากมาก" หลิวอันเหอเขย่าแขนนางอย่างอารมณ์ดี ชักใช้ต่อ "ยังไม่บอกเลยว่าเจ้าคิดว่าพี่ชายข้าเป็นอย่างไรบ้าง"

"พี่มูซิงนะหรือ..." เฟิงเป่าเป่าเฟ่งสมาธิครุ่นคิด ในสมองปรากฏ ใบหน้าชาวเนี่ยนสะอาดสะอ้านดวงหนึ่ง ช่างหุคัลลายสลับทำนองเสียงแผ่วเบาสง่างาม นางคิดอยู่สักพักก็ส่ายหน้าดิก "ไม่ได้ๆ! ท่านพอบอกว่าห้ามแต่งงานกับบุรุษที่ดูดีเกินไป"

"เพราะเหตุใดเล่า" หลิวอันเหอถามอย่างแปลกใจ

"ท่านพอบอกว่าบุรุษรูปงามเชื่อถือไม่ได้" ก็คำพูดของบิดาไม่ควรเป็นเหมือนลมผ่านหูใช่ไหมเล่า อีกอย่างตั้งแต่เล็กนางก็คิดว่าบุรุษควรจะมีหน้าตาเหมือนอย่างบิดาของนาง พี่มูซิงชาวไซบอบบางเกินไป ถ้าแค่มองก็ยอมสะดุดตาน่ามอง แต่นางยังคงชอบแบบบิดานางมากกว่า

"เช่นนั้นเจ้าก็แต่งกับคนขี้เหร่แล้วกัน ต่อไปข้าเจอชายขี้เหร่ที่ใดก็จะบอกเขาว่าท่านรีบไปขอเฟิงเป่าเป่าสิ ท่านพอนางเตรียมสินเจ้าสาวสิบคันรถไว้มอบไข่มุกในอุ้งมือ* ให้ชายขี้เหร่แล้ว!" หลิวอันเหอสัพยอก

"ไม่เอาหรอก! อันเหอเจ้าร้ายนัก" เฟิงเป่าเป่าได้กลับ ยื่นมือไปจี้เอวหลิวอันเหอ ฝ่ายหลังกรีดร้องวิ๊ดวายป้องกันไม่หยุด หัวเราะร่วนอยู่สักพักใหญ่กว่าจะเงียบลง

"จริงสิ ข้าบอกไม่ใช่หรือว่าจะเอาใบสั่งยากับตำรับอาหารมาให้เจ้าเล่นเพลินจนเกือบล้มแล้ว" ระหว่างที่พูดหลิวอันเหอก็รับลงจากเก้าอี้เอน "เดี๋ยวข้ากลับมานะ เจ้ารออยู่นี้แหละ อีกเดี๋ยวแม่นมยกยาต้มมาแล้วไม่เห็นใครก็เรียกหาไปทั่วอีก วุ่นวาย"

"รู้แล้ว รีบไปเถอะ" เฟิงเป่าเป่าดันไหล่นางบอกให้รีบไปรีบกลับ

* ไข่มุกในอุ้งมือ เป็นสำนวน หมายถึงบุคคลผู้เป็นที่รักดังสิ่งของล้ำค่า ต่อมาก็มักใช้แทนบุตรธิดาอันเป็นที่รัก คล้ายกับภาษาไทยที่เปรียบลูกเป็นแก้วตาดวงใจของพ่อแม่

บิดาของหลิวอันเหอให้คนสนิทจัดใบสั่งยาหลายสำหรับ รวมทั้งเขียนตำรับอาหารไว้บอกว่าแค่ทำอาหารตามตำรับที่เขียนไว้ทุกวัน จะช่วยลดไขมันในร่างกายได้

เมื่อก่อนเฟิงเป่าเป่าไม่เคยคิดว่ารูปร่างตัวเองอวบอ้วนเกินไป เพราะท่านพ่อท่านแม่จะบอกว่าเป็นหญิงมีเนื้อหนังหน้อยถึงจะดี ทั้งยังต้มน้ำแกงแล้วบังคับให้นางกับท่านแม่ดื่มให้หมดบ่อยๆ คิดดูแล้วไขมันก็น่าจะสร้างขึ้นมามีเหตุนี้ แต่นางเดินทางมาหาทางโจวครั้งนี้ เห็นสาวน้อยบนถนนแต่ละคนล้วนรูปร่างสะอิดสะเอ้ง ประกอบกับหลิวอันเหอคอยแต่บ่นให้ฟังว่าอยากจะมีผิวเหมือนอย่างบิดามารดาของตัวเอง ก็ชักจะทำให้นางอยากเป็นอย่างนั้นบ้าง ดังนั้นจึงตัดสินใจเอาใบสั่งยากับตำรับอาหารกลับไปลองดู

นอกหน้าต่างลมพัดโชย หยอกให้กิ่งไม้ส่งเสียงดังสวบสาบ ดอกอ่อนหลายดอกเอนไหวไปตามแรง นางย่างเท้าไปยังข้างหน้าต่างสูดรับความเย็นสบายจากสายลม

ไม่นานนักแม่นมคนหนึ่งยกน้ำยาสีดำข้นเข้ามา กลิ่นประหลาดเล็กน้อย เหมือนเป็นยารักษาโรคหอบหืดโดยเฉพาะ

เพียงแต่หลิวอันเหอบอกว่าเดี๋ยวก็กลับมาไม่ใช่หรือ ไฉนถึงยังไม่มานะ

ที่ห้องข้างอันเจียบสงบห้องหนึ่งในสำนักหลิวเยวี่

"นายน้อย เตรียมพร้อมแล้วขอรับ"

"อืม" เสียงอบอุ่นทุ้มต่ำดังขึ้น ครู่หนึ่งก็เอ่ยปากอีกครั้งว่า "ใช้ได้แล้ว"

ลงไปก่อน"

"ขอรับ" ป่าวรับใช้หลายคนทยอยกันทยอยออกไป ตามธรรมเนียม แล้ว พวกเขาต่างรู้ว่าอีกประมาณครึ่งชั่วโมง* ค่อยกลับมา

ภายในห้องอันหรูหรา เกรว้างสูงโปร่งกำลังยืนอยู่ข้างหน้าต่าง มุมปากยกขึ้นเล็กน้อยขณะมองหมู่มวลงรูปวาดด้านนอก จากนั้นก็ดึง หน้าต่างปิด

ผ่านไปหลายวสันต์แล้วสินะ

ท่านพ่อเคยพูดว่าบางครั้งก็ให้หาเวลาว่างจากการงานมาทำสิ่งที่ตัวเองชอบบ้าง เป็นการบำรุงจิตใจ ไม่เพียงแต่จะไม่กระทบเรื่องอะไรมากมาย หากยังช่วยฟื้นฟูสภาพอารมณ์อีกด้วย

หลิวมู่ชิงตั้งนาฬิกาพกลงยาจากข้างเอนออกมาวางบนโต๊ะเตี้ย อย่างเรียบร้อย แล้วปลดจี้หยกแกะสลักรูปบุปผา จากนั้นก็ถอดแหวนหยกบนนิ้ว ดึงกระป๋องอันอูมณีออกจากข้างรองเท้าหุ้มข้อ แล้ววางของ แต่ละอย่างเรียงบนโต๊ะเตี้ย

พูดถึงการบำรุงจิตใจ สิ่งที่ท่านพ่อชอบที่สุดก็คือการชื่นชมกระบี่ล้ำค่า เขาเองก็ชอบศัสตราวุธเหมือนกัน ทั้งยังสะสมของล้ำค่าชิ้นดี บางส่วน เพียงแต่เมื่อเทียบกันแล้ว เขาชมชอบความเปลิดเปล็นอีกอย่างหนึ่งมากกว่า...

เขาค่อยๆ ปลดกระดุมคอเสื้อ ถอดชุดสีฟ้าสายนํ้าดวนนอกออก จากนั้นก็คลายรองเท้าหนังว้าวหุ้มข้อตัดเย็บพิเศษ แล้วจึงถอดชุดชั้นกลาง สีขาว เสื้อชั้นใน รวมไปถึงกางเกงขายาวสีเข้ม กางเกงขาสั้น แต่ละชิ้น

* ชั่วโมง เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง ครึ่งชั่วโมงจึงเท่ากับ 1 ชั่วโมง

พับพาดไว้บนพนักเก้าอี้ตามลำดับอย่างเป็นระเบียบ ท้ายสุดก็ไม่ลืมถอด
ยันต์คุ้มกายที่แขวนคอวางไว้ข้างโต๊ะ

ในที่สุดทั่วทั้งตัวก็ไม่เหลืออาการติดกายแม้แต่ชิ้นเดียว

เรือนร่างที่สมกับเป็นเด็กหนุ่มเปลือยเปล่า

ปาให้หล่นยายกว้าง เอวสะโพกหนึบแน่น เรือนร่างผอมบางแต่กลับ
มีกล้ามเนื้อที่ได้มาจากการออกกำลังกายมารยาทมานานปี มิได้เติบโต
จนเกินไปนัก กลับแฝงด้วยความงดงามของวัยเยาว์ ผิวพรรณที่ไร้ตำหนินั้น
สะอาดนวลผ่องเหมือนกับใบหน้าของเขา ทั่วทั้งตัวราวกับหยกสีขาวที่ใส
บริสุทธิ์

จ๋อม!

เขายื่นมือลงไปวนในถังไม้ครู่หนึ่ง ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มโดยไม่รู้ตัว
น้ำในถังอุ่นเพียงพอทั้งยังใส่สมุนไพรที่เขาชอบมาแต่ไหนแต่ไร กลิ่นหอม
สดชื่นอันเป็นเอกลักษณ์นั้นทำให้คนผ่อนคลาย ชับไล่อารมณ์ขุ่นมัวใน
ช่วงนี้ที่เกิดจากเรื่องโรงเตี๊ยมเมาเหลียงไปเสีย

หลิวมู่ซึ่งเหยียบบันไดไม้ ก้าวลงไปไม่ถึงอย่างคล่องแคล่ว ค่อยๆ
หย่อนตัวนั่งลงให้ร่างกายช่วงได้บำแช่ในน้ำร้อน

จริงๆ นะ ตั้งแต่ยอดศีรษะลงมาถึงปลายเท้า ไม่มีส่วนใด
ในร่างกายที่ไม่สดชื่นเลย!

เขาถอนหายใจเบาๆ ครู่หนึ่งก็เอนหลังพิงข้างถัง สองแขนกางพาดบน
ขอบถัง สองตาทอดมองบนผิวน้ำ ในใจกลับครุ่นคิดเรื่องที่โรงเตี๊ยม

หลายวันมานี้เขาดำเนินการต่อเนื่องเป็นชุด เริ่มจากสกัดกั้นแหล่ง
จัดซื้อวัตถุดิบอาหารของโรงเตี๊ยมเมาเหลียงก่อน ตรวจสอบรายละเอียด

การจัดซื้อที่ผ่านมาให้ชัดเจน แล้วจึงเปิดโปงได้ว่าตัวการที่ยักยอกเงิน
ออกไปจำนวนมากนั้นก็คือน้องเขยของหลงจู๋เงินนั่นเอง

ผลลัพธ์นั้นสร้างคลื่นกระทบใหญ่หลวง

หลงจู๋เงินพารรยามาขอพบหัวหน้าสำนักถึงที่ เดิมทีคิดว่าท่านแม่เขา
จะหาเหตุผลมาปฏิเสธการเข้าพบ คิดไม่ถึงว่าจะเรียกเขาเข้าไป รวมกับ
หลงจู๋เงินด้วยกันเป็นสามคน ปิดประตูเจรจาในห้องลับยาวนาน

หลงจู๋เงินที่ตลอดมาไม่เคยแยแสนายน้อยอย่างเขา กลับพินอบพิเทา
ต่อหัวหน้าสำนักอย่างยิ่ง พูดไม่กี่คำก็น้ำตาไหลพราก

หลิวมู่ซึ่งประคองน้ำไว้ด้วยสองมือ ล้างหน้าให้สะอาด จากนั้น
ก็พรมใส่หน้าอีกหลายที

หลงจู๋เงินคนนั้นชื่อตรงต่อหน้าหัวหน้าสำนักมากทีเดียว พูดไม่หยุด
ปากว่าขอให้หัวหน้าสำนักลดโทษให้ แล้วอ้างว่าบัญญัติไม่เป็น จึงให้
น้องเขยจัดการเพียงผู้เดียว ท่านแม่บอกว่าบัญญัติที่ขาดตกไปจำต้องให้
น้องเขยเขาหรือครอบครัวพวกเขาชดเชย หลงจู๋เงินก็พยักหน้ารัวๆ...

คิดถึงตรงนี้เขาก็อดอัดอั้นใจไม่ได้ วิธีการจัดการเหมือนกันแท้ๆ
พอให้เขาทำไม่ราบรื่น แต่แค่ท่านแม่เอ่ยปากคำเดียวก็ไม่มีใครกล้า
โต้แย้งแล้ว

มีความรู้สึกว่าจะไม่ใช่ท่านแม่รู้ปัญหาของโรงเตี๊ยมเมาเหลียง
อยู่นานแล้ว จึงตั้งใจส่งมาให้เขาหอรอกนะ

ความจริงเป็นอย่างไรเขาไม่อาจรู้ได้ หลังจากหลงจู๋เงินกลับไป
ท่านแม่ก็อบรมเขายกใหญ่

‘ยังไม่ทันแน่ใจสาเหตุก็รีบร้อนตัดแขนตัดขาเสียแล้ว อดใจไม่ไหว

ขนาดนั้นเชียว ตอนนี้อย่างก้าวของเจ้าล้วนเป็นที่จับตามอง มีหลายคน
เฝ้ารอให้เจ้าหกล้มจะได้เอามาหัวเราะเยาะอยู่ ก่อนทำอะไรเจ้าไม่คิดถึง
ผลลัพธ์บ้างเลยหรือ ลูกจ้างเก่าแก่วัยสามสิบคนหนึ่งจะไล่ออกไปง่ายๆ
อย่างนี้ได้รึ แม่จะบอกเจ้านะ นี่ไม่ใช่การเล่นหมากรุก คิดจะเอาคืน
ก็เอาคืน เมื่อไรที่ลงมือไปแล้วจะไม่มีทางให้วกกลับได้อีก รึหรือไม่!

นางยังเสริมว่านี่เป็นครั้งสุดท้ายที่นางจะยื่นมือเข้ามาจัดการ ต่อไป
กิจการที่ส่งต่อให้เขา ไม่ว่าจะเกิดเพลิงไหม้หรือถูกคนยกออกจนย่อยยับ
ก็ไม่เกี่ยวกับนางอีก

หลิวมู่ซิงถอนหายใจ

อันที่จริงท่านแม่พูดผิดไปอย่างหนึ่ง เล่นหมากรุกคิดจะเอาคืน
ก็เอาคืนได้เสียเมื่อไร นั่นก็ลงมือแล้วไม่มีทางวกกลับเหมือนกัน แฮ่
ช่างเถอะ แต่ไหนแต่ไรท่านแม่ก็ไม่เล่นหมากรุกอยู่แล้ว กับคิดปะทั่งสี่ก็
ไร้ความสนใจ ความสนใจที่ใหญ่ที่สุดของท่านแม่คือการนับเงิน รวมไปถึง
ฟังท่านพ่อพูดคุยเรื่องสัพเพเหระต่างหาก

ซ่า!

เขายกมือตบผิวน้ำที่หนึ่ง ละอองน้ำกระเซ็นขึ้นมาผืนใหญ่ สาดทั่ว
ใบหน้าและศีรษะของเขา

'ถ้าเจ้าไม่วางยาอย่างเชื่องช้าโดยไม่แสดงสีหน้า ก็ต้องวางดาบ
ปาดคอรวดเดียวโดยไม่เตือนก่อน ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ห้ามเอะอะ
มะเทิ่งเข้าไปตบหน้าตบหัวอีกฝ่ายเด็ดขาด!'

คำพูดนี้ไม่ผิดแม้แต่บ่อย เพียงแต่เวลาลงมือจริงเขายังไม่อาจจับ
จุดสำคัญนั้นได้

ทว่าอย่างน้อยโรงเตี๊ยมเมาเหลียงก็ไม่ขาดทุนอีกต่อไปแล้ว ซึ่งเท่ากับลดความเสียหายของเขาไปได้อย่างแน่นอน

สวบ!

เขาค่อยๆ ลูกขึ้นยืนพลางระบายลมหายใจเอือกใหญ่ ยกแขนบิดตัวไปด้านหลังเพื่อคลายกล้ามเนื้อทั่วร่าง ท่านพ่อพูดไว้ไม่ผิด หาเวลาว่างมาทำสิ่งที่ตัวเองชอบบ้าง ได้บำรุงจิตใจ ทั้งยังสะอาดอีกด้วย!

บนระเบียงทางเดิน ลมเย็นพัดโชยมา

เงาร่างหนึ่งวิ่งจ้อย่างเร็ว แม้ร่างนั้นจะกลมแน่นอวบอิม แต่ฝีเท้ากลับว่องไวปราดเปรียว

ยาประหลาดถ้วยนั้นใกล้จะเย็นแล้ว ยังไม่เห็นเงาของหลิวอันเหอเลย ไม่รู้ไปไหนกันแน่!

คุณหนูน้อยตัวกลมมองซ้ายแลขวา คล้ายกับได้กลิ่นยาสมุนไพรลอยมาจากห้องข้าง กลิ่นนั้นหอมสดชื่นเสียเหลือเกิน หรือว่าหลิวอันเหอจะมากินยาถึงที่นี่กันนะ

นางกินยากี่ซามกันแน่เนี่ย! ไฉนมีกลิ่นยาทุกหนทุกแห่งเลย
เอี้ยด...

หลิวมู่ซิงที่อยู่ในห้องข้างได้ยินเสียงจากโถงด้านนอกก็ลุกยืนเต็มความสูง เรียกเบาๆ ว่า "ข้าเสร็จแล้ว พวกเจ้าเข้ามาได้"

"อันเหอ เจ้ามากินยาในนี้หรือ"

เสียงน้ำใสกระຈ้างกลบเสียงถามนี้ไปสิ้น คนที่ยืนอยู่โถงด้านนอกแสดงสีหน้าสงสัย ก้าวเข้าไปด้านในโดยไม่รู้ตัว เห็นฉากบังลมหินอ่อน

แกะสลักรูปบุปผาสกุณาอันวิจิตร นางชะงักนิดหนึ่งแล้วจึงอ้อมข้างฉาก
เดินเข้าไป

"วันนี้พวกเจ้ามาเร็วเสียจริง" เสียงบุรุษที่ฟังดูอบอุ่นดังขึ้น

ร่างสูงโปร่งยืนอยู่ในน้ำ กำลังก้าวขาสูงเพื่อจะข้ามขอบถังออกไป
สายตาเหลือบเห็นคนคนหนึ่งโผล่หน้าออกมาจากฉากบังลม

"พี่มู่ชิงหรือ..."

แรกสุดสิ่งที่เข้ามากระทบสายตาเฟื่องเป่าเปาคือวัตถุสีขาวก้อนใหญ่
จากนั้นก็เห็นหน้าขาวๆ ของหลิวมู่ชิงที่หันขวับกลับมา แต่แทบจะ
เวลาเดียวกันนั้น นางก็พลันพบว่าวัตถุขาวๆ ผอมบางที่อยู่ตรงหน้าก็คือ
ร่างเปลือยเปล่าของหลิวมู่ชิง...

"อะ...เหวอออ!"

พี่มู่ชิงมะ...ไม่...ไม่ได้ใส่เสื้อผ้า?!

นางยกมือกุมหน้าอก อ้าปากหวอ และอ้ากว้างขึ้น จากนั้นก็
กรีดเสียงร้อง ในสมองมีเสียงดังอื้ออึงก่อนจะว่างเปล่า

โตมาจนอายุสิบสองปี แม้ว่าจะในบ้านจะมีบุรุษอยู่หลายคน แต่นาง
ไม่เคยเห็นบุรุษไม่ใส่เสื้อผ้าทั้งบนทั้งล่างมาก่อน ทั้งยังอยู่ในระยะใกล้
ขนาดนี้ด้วย ใกล้จนกระทั่งนางเห็นหยดน้ำใสแจ้วที่เกาะบนร่างสูงยาวนั้น
ชัดเจน บนแผงอกที่เป่ยกขึ้นมีจุดสีชมพูสองเม็ด ยังมีเอวและสะโพกที่
เส้นโค้งชัดเจนจนน่าตะลึง รวมไปถึงขาขาวๆ ข้างหนึ่งที่กำลังอ้ากว้าง
แล้วก็...สิ่งที่น่าสะพรึงที่สุดก็คือนางเห็นตรงนั้นที่อยู่ระหว่างขาทั้งสองข้าง

ตรงนั้น...ตรงนั้นเหตุใดเป็นแบบนี้ล่ะ!

ข้าเห็นแล้ว! ข้าเห็นหมดแล้ว! ทั้งยังเป็นของพี่มู่ชิงเสียด้วย!

"จะ...เจ้าอย่าเสียงดังสิ!"

หลิวมู่ซิงดิ่งสติกลับมาจากสถานการณ์คับขันได้ก่อน เขาทั้งตัวกลับลงไปจนถึงน้ำดังตูม หูสองข้างแดงขึ้นทันควัน พยายามห้ามเฟิงเป่าเป่าไม่ให้กรีดร้องอย่างลนลาน แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว

เสียงกรีดร้องดังสนั่นไปทั่วชั้นฟ้า

"อ๊าๆๆๆ!"

เฟิงเป่าเป่ายกมือขยุ้มผม นางแนใจว่าบนหัวตัวเองต้องมีควันออกมาแน่ๆ! ไม่เพียงเท่านั้น นางยังได้ยินเสียงร้องของตัวเองดังต่อเนื่อง จากนั้นก็เห็นใบหน้าชาวสะอาดของหลิวมู่ซิงเปลี่ยนสีอย่างรวดเร็ว จากซีดเผือดตามด้วยแดงเรื่อ ต่อมาก็กลายเป็นแดงจัด ตื่นตระหนกจนขยับปากอ๊าๆ หุๆ พุดไม่ออก

"เกิดอะไรขึ้น"

"นั่นเสียงเป่าเป่านี่!"

"มีอะไรกัน"

โถงด้านนอกมีเสียงอยู่เออร์กับลิวเออร์พร้อมด้วยหลิวอันเหอกับป่าวรับใช้อีกหลายคน

เฟิงเป่าเป่าได้ยินเสียงฝีเท้าก็ได้สติขึ้นมาทันใด หลิวมู่ซิงเบิกตากว้างเงี้ยวพุง ทั้งสองคนสบตากันชั่วขณะ และแล้วก็ตะโกนไปทางโถงด้านนอกพร้อมกันทันที "อย่าเข้ามา!"

ซึ่งเข้าไปเสียแล้ว

ปัง!

กลุ่มคนที่อยู่นอกห้องดันประตูเข้ามาพร้อมกัน พริบตาเดียว

คนทั้งหมดก็ถลันเข้ามาในห้อง เฟิงเป่าเป่าตกใจหน้าถอดสี รีบหมุนตัวกลับเพื่อจะหลบ แต่แล้วก็ปะทะกับฉากบังลมหินอ่อนที่งดงามนั้นเข้าอย่างจัง จังหวะชนอย่างแรงทำให้ฉากบังลมสั่นสะเทือน ฉากบังลมทั้งบานหงายไปด้านหลัง

เสียงดังโครม ฉากบังลมหงายล้มต่อน้ำกลุ่มคนที่บุกเข้ามาพอดี ทุกคนต่างมองเห็นภาพตรงหน้าแบบหมดจด

เพียงแค่นี้ก็เข้าใจได้ทุกอย่าง คุณหนูใหญ่สกุลเฟิงถลันเข้ามาในห้องอาบน้ำสุชาวดีของนายน้อยของพวกเขา!

ทุกคนมองไปยังเฟิงเป่าเป่าที่ตื่นตระหนกจนเกือบจะร้องไห้ แต่แล้วก็ได้ยินเสียงดังตุ้ม คราวนี้แฉ่ยิ่งกว่าเก่า นายน้อยผู้สงบนิ่งสง่างามของพวกเขาจู่ๆ ก็จมลงไปกับถัง...

"นายน้อย! นายน้อย?!"

"ແ່แล้ว นายน้อยเป็นลมหรือไม่ล่ะ?!"

อู่เอ๋อรีบลิ่วเอ๋อวิ่งแตกตื่น

"ฮึก!" เฟิงเป่าเป่าสูดจุก หลังจากสะอึกสะอื้นแล้วก็ส่งเสียงร้องหึงๆ นางไม้ได้ตั้งใจเสียหน่อย นางไม้ได้พยายามจะเห็นด้วย แต่ในเมื่อเห็นไปแล้ว ตอนนี้จะให้ทำอะไรล่ะ

"เป่าเป่าเป็นอะไรไป เกิดอะไรขึ้น เหตุใดถึงร้องไห้"

เสียงอะอะดังแทรกไปทั่วฉภา ในห้องข้างมีทั้งเสียงวิ่งุ่น เสียงตะโกนเสียงร้องไห้ เสียงซักถาม

วุ่นวายโกลาหลยิ่งนัก

หลิวมุซิงหลับตาสนิท ถลันหายใจดำลงไปใต้น้ำ เขาไม่ได้หมดสติ

แต่แค่ไม่อยากออกไป ไม่เพียงเท่านั้น เขายังอยากให้ตัวเองจมน้ำตายไปเลยด้วย!

เกิดมาสิบหกปี ไม่เคยขายหน้าเช่นนี้มาก่อน ถูกเห็นร่างกายหมดเปลือกตั้งแต่หัวจรดเท้า ทั้งอีกฝ่ายยังเป็นบุตรของมิตรเก่าบิดา เป็นสหายรักของน้องสาว และเป็นคุณหนูน้อยที่เรียกเขาทุกวันว่าพี่อย่างนั้น พี่อย่างนี้! ถ้ารู้อย่างนี้เขาเอาผ้าเช็ดมือหรืออะไรสักอย่างมาปิดไว้หน่อยดีกว่า อย่างน้อยคงจะไม่ต้องถูกเห็นแม้กระทั่งตรงนั้น แต่ตอนนี้อะไรก็ไม่ทันแล้ว!

ตั้งแต่จำความได้ นอกจากแม่นมที่คอยดูแลกับคนสนิทข้างกายแล้ว ไม่มีใครเคยเห็นร่างเปลือยของเขามาก่อน แม้แต่ท่านพ่อท่านแม่ก็ไม่เคย ตอนนี้อะไรที่ควรเห็นและไม่ควรเห็นล้วนถูกเพ่งเป้าเป้าคนนี้เห็นหมดแล้ว!

หลิวมุซิงขมวดคิ้วมุ่นอยู่ในน้ำ กลั้นหายใจอย่างอึดอัด ฟองอากาศผุดออกมาจากปากเขาเป็นสาย ใบหน้านั้นยู่่งตลอดเวลา ในใจรู้สึกโกรธเคืองหรืออับอายเขาก็บอกไม่ถูก แต่มีเรื่องหนึ่งที่เขาแน่ใจยิ่ง นั่นก็คือในชั่วชีวิตนี้เป็นตายเขาก็จะไม่แช่น้ำอีกแล้ว!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621804.html>